

สถานการณ์ตลาดแรงงานไทย

จังหวัดภูเก็ตมีลักษณะเป็นหมู่เกาะ เป็นจังหวัดขนาดเล็กแต่มีเศรษฐกิจขนาดใหญ่ โดยมีขนาดเศรษฐกิจเป็นอันดับ 1 ของภาคใต้ และอันดับ 9 ของประเทศ โดยสถานการณ์ด้านเศรษฐกิจของจังหวัดภูเก็ตพบว่าผลิตภัณฑ์มวลรวม ณ ราคาประจำปี 2558 มีค่าเท่ากับ 164,099 ล้านบาท สำหรับรายได้ของประชากร (GPP per capital) ในปี 2558 เท่ากับ 306,778 บาท โดยโครงสร้างเศรษฐกิจจังหวัดภูเก็ต ส่วนใหญ่จะถูกขับเคลื่อนจากอุตสาหกรรมภาคบริการที่มีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะสาขาโรงแรมและภัตตาคาร สาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า ตามลำดับ เนื่องจากนโยบายด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวของรัฐบาลทำให้จังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดท่องเที่ยวนานาชาติ ส่งผลให้มีนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติเข้ามาจำนวนมากในแต่ละปี

นโยบายการพัฒนาจังหวัดภูเก็ตในปัจจุบันได้มีการส่งเสริมให้เป็นศูนย์กลางของการท่องเที่ยวของภูมิภาค และนานาชาติ จึงมีการขับเคลื่อนนโยบายสำคัญจำนวนมาก เช่น การสร้างโครงสร้างพื้นฐานขนาดใหญ่เพื่อรองรับการคมนาคม และรองรับนักท่องเที่ยว นโยบาย smart city การพัฒนาให้เป็นเมืองธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการจัดประชุมบริษัทข้ามชาติ การท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัล การประชุมนานาชาติ และการจัดนิทรรศการ (Meetings, Incentive Travel, Conventions, Exhibitions : MICE)

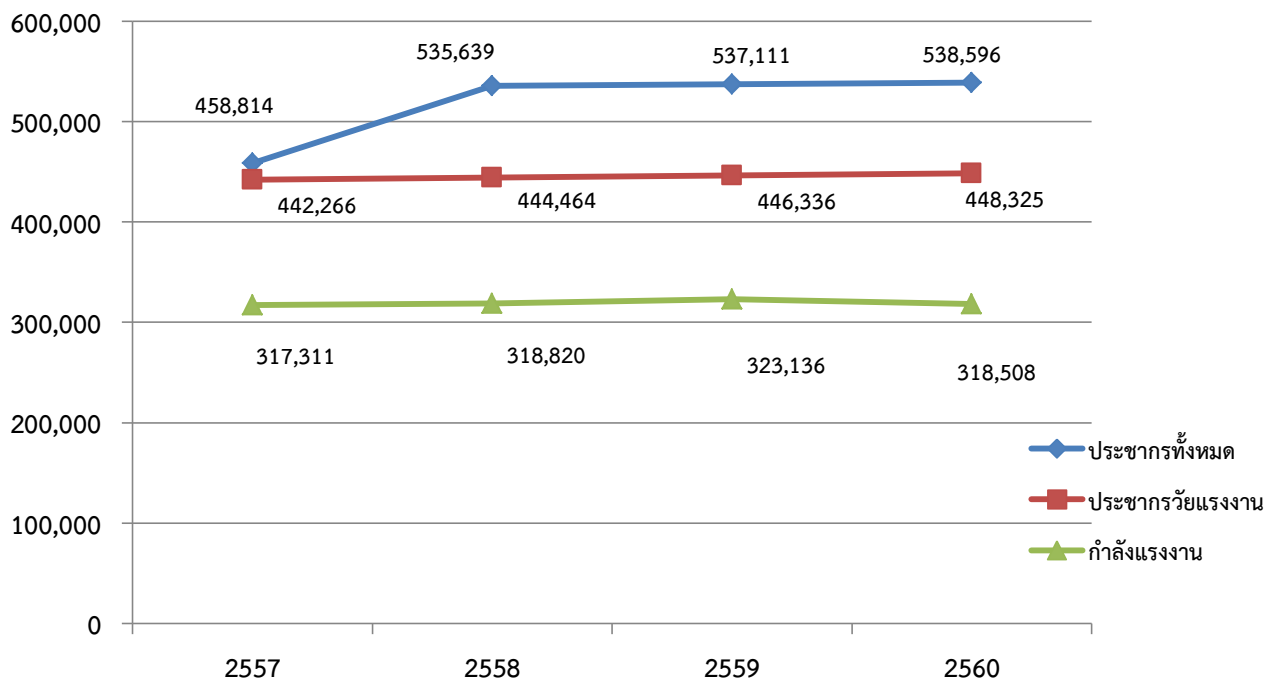
เนื่องจากเศรษฐกิจของจังหวัดภูเก็ตในอนาคตมีแนวโน้มจะขยายตัวอย่างต่อเนื่อง จึงมีความต้องการแรงงานจำนวนมาก เพื่อรองรับต่อการขยายตัวของเศรษฐกิจของจังหวัด ซึ่งจะส่งผลให้จังหวัดภูเก็ตประสบปัญหาด้านความต้องการและการขาดแคลนแรงงาน จึงต้องนำเข้าแรงงานจากจังหวัดใกล้เคียง รวมทั้งแรงงานต่างด้าวเข้ามาทำงานแทน เนื่องจากจังหวัดภูเก็ตไม่สามารถผลิตบุคลากรได้เพียงพอต่อการขยายตัวของเศรษฐกิจ ทั้งนี้นอกจากจังหวัดภูเก็ตจะมีความต้องการและขาดแคลนแรงงานในเชิงปริมาณแล้ว ยังมีความต้องการและขาดแคลนแรงงานในเชิงคุณภาพด้วย จะเห็นได้ว่าปัจจัยด้านปริมาณและคุณภาพแรงงานนั้นนับเป็นปัจจัยสำคัญสนับสนุนการขับเคลื่อนในการพัฒนาเศรษฐกิจของจังหวัด ดังนั้นการพัฒนาแรงงานให้มีคุณภาพ จำเป็นต้องมีข้อมูลอุปสงค์และอุปทานแรงงานที่ทันต่อสถานการณ์เศรษฐกิจ เพื่อนำไปใช้ในการกำหนดมาตรการและนโยบายแก้ไขปัญหาการว่างงาน การขาดแคลนแรงงาน และการเพิ่มผลิตภาพแรงงาน เพื่อรักษาสมดุลระหว่างอุปสงค์และอุปทานแรงงานของจังหวัด

1. โครงสร้างประชากร ประชากรวัยแรงงาน และกำลังแรงงาน

จากการดำเนินการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยผลการสำรวจข้อมูลภาวะการทำงานของประชากรของสำนักงานสถิติแห่งชาติไตรมาส 1-2 ของปี 2560 พบว่า ในปี 2560 จังหวัดภูเก็ตมีจำนวนประชากรรวมทั้งสิ้น 538,596 คน โดยเป็นประชากรในวัยแรงงานจำนวน 448,325 คน ในจำนวนนี้เป็นกำลังแรงงานรวมจำนวน 318,508 คน (คิดเป็นร้อยละ 71.04 ของประชากรในวัยแรงงาน) โดยเป็นผู้มีงานทำจำนวน 313,865 คน (คิดเป็นร้อยละ 98.54 ของผู้อยู่ในกำลังแรงงานทั้งหมด) ซึ่งเมื่อพิจารณาแนวโน้มจำนวนประชากรตั้งแต่ปี 2557-2560 พบว่า ในช่วงปี 2557-2558 จำนวนประชากรมีอัตราการเปลี่ยนแปลงสูงสุดคิดเป็นร้อยละ 16.74 ในภาพรวมของประชากรรวมมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเล็กน้อย สอดคล้องกับจำนวนประชากรในวัยแรงงานที่มีแนวโน้มขยายตัวเพิ่มขึ้นเล็กน้อยไปในทิศทางเดียวกัน ดังแสดงในแผนภาพที่ 1

สำหรับจำนวนกำลังแรงงานรวมในช่วงปี 2557-2560 ค่อนข้างคงที่ หรือมีการปรับเพิ่มขึ้นและลดลงเล็กน้อย และในปี 2560 มีจำนวนกำลังแรงงานรวม 318,508 คน ลดลง จำนวน 4,628 คน (ร้อยละ 1.34) เมื่อเทียบกับปี 2559 และเพิ่มขึ้น จำนวน 197 คน (ร้อยละ 0.37) เมื่อเทียบกับปี 2557

แผนภาพที่ 1 จำนวนประชากร ประชากรในวัยแรงงาน และกำลังแรงงาน ปี 2557-2560

หมายเหตุ: ข้อมูลปี 2560 เป็นข้อมูลจากสำนักงานสถิติจังหวัดภูเก็ต ไตรมาส 1-2 ปี 2560

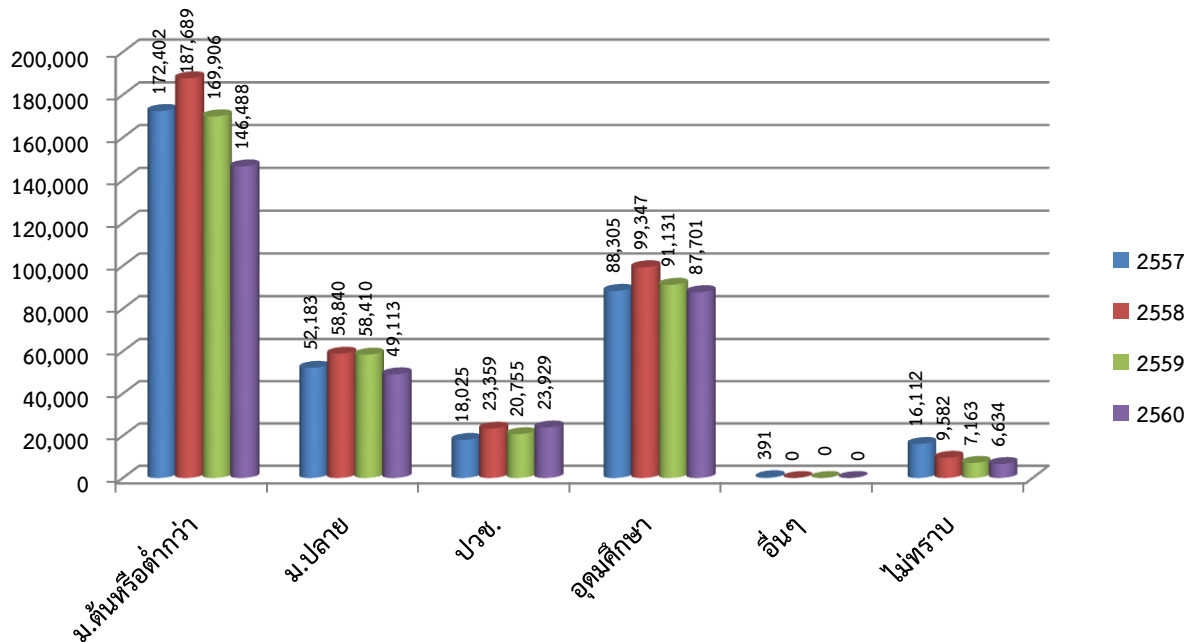
เมื่อพิจารณาถึงจำนวนกำลังแรงงานในแต่ละระดับการศึกษา ปี 2557-2560 พบว่า ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือต่ำกว่ามีจำนวนกำลังแรงงานเฉลี่ยมากที่สุด จำนวนเฉลี่ย 169,121 คน รองลงมาคือกำลังแรงงานในระดับอุดมศึกษา จำนวนเฉลี่ย 91,621 คน และมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวนเฉลี่ย 54,887 คน ตามลำดับ (แผนภาพที่ 2)

2. โครงสร้างการจ้างงาน

2.1 จำนวนผู้มีงานทำ จำแนกตามระดับการศึกษา

ในช่วงปี 2557 - 2560 ภาวะการจ้างงานในภาพรวมมีแนวโน้มลดลงในทุกระดับการศึกษายกเว้นระดับการศึกษา ปวช. โดยในช่วงปี 2558-2559 ผู้มีงานทำรวมลดลงสูงสุด จำนวน 32,452 คน คิดเป็นร้อยละ 8.54 ระดับการศึกษาที่มีอัตราการลดลงของจำนวนผู้มีงานทำมากที่สุด คือ ไม่ทราบการศึกษา ในปี 2560 มีจำนวนผู้มีงานทำ จำนวน 6,634 คน ลดลงจำนวน 9,478 คน คิดเป็นร้อยละ 58.82 เมื่อเทียบกับปี 2557 รองลงมา คือ มัธยมศึกษาตอนต้นหรือต่ำกว่า และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามลำดับ แสดงให้เห็นถึงทิศทางการจ้างงานในจังหวัดภูเก็ตที่มีแนวโน้มลดการจ้างแรงงานที่มีทักษะและการศึกษาต่ำ และเพิ่มการจ้างแรงงานที่มีทักษะหรือวุฒิการศึกษาสูงขึ้น ดังแสดงในตารางที่ 1

แผนภาพที่ 2 จำนวนกำลังแรงงาน จำแนกตามระดับการศึกษา ปี 2557-2560

ที่มา: ข้อมูลการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร สำนักงานสถิติแห่งชาติ

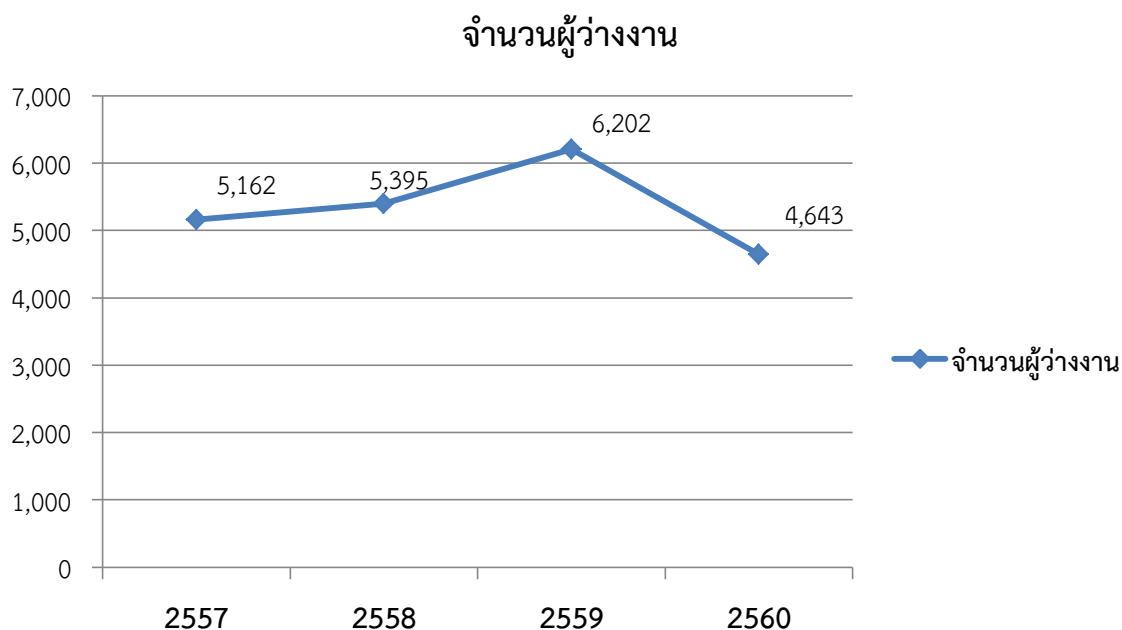
ตารางที่ 1 จำนวนผู้มีงานทำ จำแนกตามระดับการศึกษา ปี 2557-2560

ระดับการศึกษา	2557	2558	2559	2560
ม.ต้นหรือต่ำกว่า	172,402	187,689	169,906	146,488
ม.ปลาย	52,183	59,840	58,410	49,113
ปวช.	18,025	23,359	20,455	23,929
อุดมศึกษา	88,305	99,347	91,131	87,701
อื่นๆ	391	0	0	0
ไม่ทราบ	16,112	9,582	7,163	6,634
รวม	347,418	379,817	347,365	313,865

2.2 โครงสร้างการว่างงาน

ในช่วงปี 2557-2560 จำนวนผู้ว่างงานในภาพรวม และอัตราการว่างงานมีแนวโน้มปรับตัวลดลง โดยช่วงปี 2557- 2559 จำนวนผู้ว่างงานและอัตราการว่างงานมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น โดยในปี 2559 จำนวนผู้ว่างงานสูงขึ้น จำนวน 1,040 คน คิดเป็นร้อยละ 20.15 เมื่อเทียบกับปี 2558 สาเหตุอาจเนื่องมาจากปัจจัยทางเศรษฐกิจ เช่น การหดตัวของการลงทุนในภาคอสังหาริมทรัพย์ การค้าระหว่างประเทศของจังหวัดภูเก็ต สำหรับปี 2560 มีจำนวนผู้ว่างงาน 4,643 คน ลดลงจากปี 2559 จำนวน 1,559 คน (ร้อยละ 25.15) สาเหตุอาจสืบเนื่องมาจากปัจจัยทางเศรษฐกิจ เช่น การขยายตัวทางเศรษฐกิจภาคบริการด้านการใช้จ่ายจากการบริโภคภาคเอกชน และการลงทุนภาคเอกชน รวมทั้งมีการขยายตัวในภาคอุตสาหกรรมผลิตและแปรรูปสัตว์น้ำ ทำให้การจ้างงานขยายตัวเพิ่มขึ้นตามไปด้วย

แผนภาพที่ 3 จำนวนผู้ว่างงาน และอัตราการว่างงาน ปี 2557-2560

ที่มา: ข้อมูลการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร, สำนักงานสถิติแห่งชาติ

2.3 สถานการณ์การจ้างแรงงาน

1) จำแนกตามอุตสาหกรรม

ในปี 2560 มีแรงงานอยู่ในภาคเกษตรกรรมจำนวน 10,416 คน คิดเป็นร้อยละ 4.5 ของผู้มีงานทำทั้งหมด ส่วนผู้ทำงานนอกภาคเกษตรกรรมมีจำนวน 303,449 คน คิดเป็นร้อยละ 95.5 ของผู้มีงานทำทั้งหมด โดยกลุ่มผู้ทำงานนอกภาคเกษตรกรรมจะทำงานในสาขากิจกรรมโรงแรมและอาหาร สูงสุดมี 91,792 คน คิดเป็นร้อยละ 24.4 รองลงมาคือ การขายส่ง การขายปลีก จำนวน 59,547 คน (ร้อยละ 16.5) ของผู้ทำงานทั้งหมด สาขาการขนส่ง ที่เก็บสินค้า 24,248 คน (ร้อยละ 11.9) สาขาการบริหารและการสนับสนุน 25,153 คน (ร้อยละ 10.8) และสาขาการก่อสร้าง 18,815 คน (ร้อยละ 9.4)

ทั้งนี้แรงงานในอุตสาหกรรมโรงแรมและอาหาร และการก่อสร้างมีแนวโน้มที่จะขยายตัวเพิ่มขึ้นในอนาคต เนื่องจากระบบเศรษฐกิจของจังหวัดภูเก็ตจะถูกขับเคลื่อนด้วยอุตสาหกรรมภาคบริการและการท่องเที่ยว รวมทั้งการสร้างโครงสร้างพื้นฐานขนาดใหญ่เพื่อรองรับการคมนาคม และรองรับนักท่องเที่ยวในอนาคต ตามนโยบายและยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ตที่มุ่งเน้นการพัฒนาให้เป็นเมืองท่องเที่ยวนานาชาติ

ตารางที่ 2 จำนวนผู้มีงานทำของจังหวัดภูเก็ต และสัดส่วนร้อยละจำแนกตามอุตสาหกรรมในปี 2560

รายอุตสาหกรรม	ปี 2560	
	จำนวน	ร้อยละ
ภาคเกษตร	10,416	4.5
1. เกษตรกรรม ลำสัตว์ ป่าไม้	10,416	4.5
นอกภาคเกษตร	303,449	95.5
2. การทำเหมืองแร่ เหมืองหิน	192	0.1
3. การผลิต	21,477	7.4
4. การไฟฟ้า ก๊าซ และไอน้ำ	418	0.2

รายอุตสาหกรรม	ปี 2560	
	จำนวน	ร้อยละ
5. การจัดหา น้ำ บำบัดน้ำเสีย	1,177	0.7
6. การก่อสร้าง	18,815	9.4
7. การขายส่ง การขายปลีก	59,547	16.5
8. การขนส่ง ที่เก็บสินค้า	24,248	11.9
9. กิจกรรมโรงแรมและอาหาร	91,792	24.4
10. ข้อมูลข่าวสารและการสื่อสาร	2,917	1.7
11. กิจการทางการเงินและการประกันภัย	1,876	0.3
12. กิจกรรมอสังหาริมทรัพย์	6,203	1.1
13. กิจกรรมทางวิชาชีพ และเทคนิค	5,479	2.2
14. การบริหารและการสนับสนุน	25,153	10.8
15. การบริหารราชการและป้องกันประเทศ	7,596	1.9
16. การศึกษา	6,511	0.9
17. สุขภาพและสังคมสงเคราะห์	6,934	1.0
18. ศิลปะ ความบันเทิง นันทนาการ	6,437	2.0
19. กิจกรรมบริการด้านอื่น ๆ	13,715	2.9
20. ลูกจ้างในครัวเรือนส่วนบุคคล	2,963	0.2
21. องค์กรระหว่างประเทศ	-	-
22. ไม่ทราบ	-	-
รวม	313,865	100

ที่มา: ข้อมูลการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร, สำนักงานสถิติแห่งชาติ

2) จำแนกตามอาชีพ

ตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่าเมื่อจำแนกแรงงานออกตามระดับอาชีพ พบว่า พนักงานบริการ และพนักงานในร้านค้า และตลาด มีจำนวนมากที่สุดประมาณ 107,914 คน (ร้อยละ 34.4) รองลงมา คือ อาชีพขั้นพื้นฐานต่างๆ ในด้านการขายและการให้บริการ จำนวน 48,377 คน (ร้อยละ 15.4) สอดคล้องกับ โครงสร้างเศรษฐกิจของจังหวัดภูเก็ต และจำนวนผู้มีงานทำจำแนกอุตสาหกรรม ที่แรงงานส่วนใหญ่จะทำงาน อยู่ในอุตสาหกรรมภาคบริการ กิจกรรมโรงแรมและอาหาร และการขายส่ง การขายปลีก

ตารางที่ 3 จำนวนผู้มีงานทำของจังหวัดภูเก็ต และสัดส่วนร้อยละ จำแนกตามอาชีพในปี 2560

รายอาชีพ	ปี 2560	
	จำนวน	ร้อยละ
1. ผู้บัญญัติกฎหมาย ข้าราชการระดับอาวุโส และผู้จัดการ	13,339	4.2
2. ผู้ประกอบวิชาชีพด้านต่างๆ	19,573	6.2
3. ผู้ประกอบวิชาชีพด้านเทคนิคสาขาต่างๆ และอาชีพที่เกี่ยวข้อง	21,366	6.8
4. เสมียน	16,804	5.4
5. พนักงานบริการและพนักงานในร้านค้า และตลาด	107,914	34.4
6. ผู้ปฏิบัติงานที่มีฝีมือในด้านการเกษตรและการประมง	15,094	4.8
7. ผู้ปฏิบัติงานด้านความสามารถทางฝีมือ และธุรกิจอื่นๆที่เกี่ยวข้อง	38,730	12.3
8. ผู้ปฏิบัติการโรงงานและเครื่องจักรและผู้ปฏิบัติงานด้านการประกอบ	32,668	10.4

รายอาชีพ	ปี 2560	
	จำนวน	ร้อยละ
9. อาชีพขั้นพื้นฐานต่างๆ ในด้านการขายและการให้บริการ	48,377	15.4
10. คนงานซึ่งมิได้จำแนกไว้ในหมวดอื่น	-	-
รวม	313,865	100.00

ที่มา: ข้อมูลการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร, สำนักงานสถิติแห่งชาติ

3) จำแนกตามการศึกษา

ตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่าในปี 2560 ผู้มีงานทำในจังหวัดภูเก็ตส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือต่ำกว่า จำนวน 146,488 คน (ร้อยละ 46.67) อุดมศึกษา จำนวน 87,701 คน (ร้อยละ 27.94) และมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 49,113 คน (ร้อยละ 15.65) ตามลำดับ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าการจ้างงานในจังหวัดภูเก็ตยังมีการจ้างแรงงานที่มีวุฒิการศึกษาต่ำอยู่จำนวนมาก

ตารางที่ 4 จำนวนผู้มีงานทำของจังหวัดภูเก็ตและสัดส่วนร้อยละ จำแนกตามระดับการศึกษา ในปี 2557 – 2560

ระดับการศึกษา	2557		2558		2559		2560	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ม.ต้นหรือต่ำกว่า	172,402	49.62	187,689	49.42	169,906	48.91	146,488	46.67
ม.ปลาย	52,183	15.02	59,840	15.75	58,410	16.82	49,113	15.65
ปวช.	18,025	5.18	23,359	6.15	20,455	5.89	23,929	7.62
อุดมศึกษา	88,305	25.42	99,347	26.16	91,131	26.23	87,701	27.94
อื่นๆ	391	0.11	0	0	0	0	0	0
ไม่ทราบ	16,112	4.64	9,582	2.52	7,163	2.06	6,634	2.11
รวม	347,418	100	379,817	100	347,365	100	313,865	100

ที่มา: ข้อมูลการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร, สำนักงานสถิติแห่งชาติ

3. สถานการณ์ด้านอุปสงค์ (Demand) ของตลาดแรงงานในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ

3.1 ผลการสำรวจข้อมูลอุปสงค์แรงงานในเชิงปริมาณ

1) จำนวนผู้ทำงานทั้งหมด

จากการสำรวจข้อมูลอุปสงค์และอุปทานเพื่อนำไปใช้ในการวางแผนและการพัฒนากำลังคนของจังหวัดภูเก็ตให้มีประสิทธิภาพ ในปี พ.ศ. 2560 ได้ดำเนินการสำรวจสถานประกอบการใน 29 สาขาอุตสาหกรรม โดยใช้รายชื่อสถานประกอบการที่มีอยู่ในระบบประกันสังคม ด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่าง (Sampling) จากสถานประกอบการที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 1 คนขึ้นไป จำนวน 734 แห่ง พบว่า ในปี 2560 มีผู้ทำงานจำนวนรวมทั้งสิ้น 156,796 คน เป็นชาย 72,035 คน (ร้อยละ 45.94) หญิง 84,761 คน (ร้อยละ 54.06) ทั้งนี้ผู้ทำงานส่วนใหญ่เป็นกลุ่มแรงงานกึ่งฝีมือมากที่สุด จำนวน 70,456 คน (ร้อยละ 42.44) รองลงมาได้แก่กลุ่มแรงงานฝีมือ 52,453 ราย (ร้อยละ 31.59) กลุ่มแรงงานไร้ฝีมือ 22,816 คน (ร้อยละ 14.55) และผู้เชี่ยวชาญ/ผู้บริหาร 11,071 คน (ร้อยละ 6.67) ตามลำดับ สะท้อนให้เห็นถึงการจ้างงานในจังหวัดภูเก็ตที่ส่วนใหญ่จะเป็นการจ้างแรงงานระดับกึ่งฝีมือ และแรงงานฝีมือ (ตารางที่ 5)

ตารางที่ 5 จำนวนผู้มีงานทำทั้งหมดจำแนกตามเพศ ปีพ.ศ.2560

ระดับฝีมือแรงงาน	ชาย		หญิง		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ผู้เชี่ยวชาญ/ผู้บริหาร	4,973	6.90	6,098	7.19	11,071	6.67
แรงงานฝีมือ	23,452	32.56	29,001	34.22	52,453	31.59
แรงงานกึ่งฝีมือ	32,048	44.49	38,408	45.31	70,456	42.44
แรงงานไร้ฝีมือ	11,562	16.05	11,254	13.28	22,816	14.55
รวม	72,035	100	84,761	100	156,796	100

ที่มา ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

เมื่อพิจารณาเป็นรายกิจการ พบว่า กิจการที่มีผู้ทำงานมากที่สุดได้แก่ ที่พักแรมและบริการด้านอาหาร โดยมีผู้ทำงานอยู่ถึง 57,066 คน (ร้อยละ 36.40 ของจำนวนผู้มีงานทำทั้งหมด) รองลงมาได้แก่กิจการขายส่ง ขายปลีก ซ่อมยานยนต์และจักรยานยนต์ 31,504 คน (ร้อยละ 20.09) และบริการอื่นๆ 25,497 คน (ร้อยละ 16.26) (ตารางที่ 6)

ตารางที่ 6 จำนวนผู้ทำงานทั้งหมดจำแนกประเภทกิจการ ปี พ.ศ. 2560

หน่วย : คน

ประเภทกิจการ	แรงงานไร้ฝีมือ	แรงงานกึ่งฝีมือ	แรงงานฝีมือ	ผู้เชี่ยวชาญ/ผู้บริหาร	รวม
1. เกษตรกรรม การเลี้ยงสัตว์บกและสัตว์น้ำ	491	393	122	45	1,051
2. อาหารและอาหารสัตว์	418	264	605	121	1,408
3. การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน	243	160	171	29	603
4. การผลิตสิ่งทอ	46	110	106	11	273
5. การผลิตเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย	12	62	367	95	536
6. การผลิตรองเท้าและเครื่องหนัง	-	-	-	-	-
7. อัญมณีและเครื่องประดับ	2	11	5	2	20
8. การผลิตไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้ (ยกเว้นเฟอร์นิเจอร์)	14	52	14	6	86
9. เฟอร์นิเจอร์	6	-	114	18	138
10. การผลิตกระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ	-	-	-	-	-
11. ปิโตรเลียม	-	-	-	-	-
12. ปิโตรเคมี	-	-	-	-	-
13. การผลิตเคมีภัณฑ์และผลิตภัณฑ์เคมี	16	74	3	-	93
14. การผลิตยางพาราและผลิตภัณฑ์ยาง	225	444	148	54	871
15. ผลิตภัณฑ์พลาสติก	-	2	12	4	18
16. ผลิตภัณฑ์จากแร่อลูมิเนียม	69	243	176	33	521
17. การผลิตโลหะและผลิตภัณฑ์ประติษฐ์	108	174	325	75	682
18. ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	-	-	-	-	-
19. ยานยนต์และชิ้นส่วน	11	68	86	26	191
20. อุตสาหกรรมการผลิตอื่นๆ	42	203	846	246	1,337

ประเภทกิจการ	แรงงาน ไร้ฝีมือ	แรงงาน กึ่งฝีมือ	แรงงาน ฝีมือ	ผู้เชี่ยวชาญ /ผู้บริหาร	รวม
21. ก่อสร้าง	2,857	3,525	3,265	542	10,189
22. ขายส่ง ขายปลีก ซ่อมยานยนต์และจักรยานยนต์	3,460	15,010	10,295	2,739	31,504
23. ตัวแทนธุรกิจท่องเที่ยว	483	2,151	2,799	826	6,259
24. ที่พักแรมและบริการด้านอาหาร	9,265	28,876	16,611	2,314	57,066
25. การขนส่งและสถานที่เก็บสินค้า	726	1,948	1,947	391	5,012
26. การเงินและการประกันภัย	49	88	836	276	1,249
27. อสังหาริมทรัพย์	708	2,377	5,054	1,017	9,156
28. บริการด้านสุขภาพและสังคมสงเคราะห์	133	902	1,767	234	3,036
29. บริการอื่นๆ	3,432	13,319	6,779	1,967	25,497
รวม	22,816	70,456	52,453	11,071	156,796

เมื่อจำแนกจำนวนผู้มีงานทำทั้งหมดตามระดับการศึกษาที่จบ พบว่า ในปี 2560 มีผู้ทำงานที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมากที่สุด จำนวน 51,451 คน (ร้อยละ 32.81) รองลงมาได้แก่ระดับปริญญาตรี จำนวน 36,444 คน (ร้อยละ 23.24) และระดับ ปวช. 26,185 คน (ร้อยละ 16.70) ตามลำดับ ทั้งนี้กลุ่มผู้ทำงานที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และ ปวช. ส่วนใหญ่เป็นแรงงานกึ่งฝีมือ ในขณะที่กลุ่มผู้ทำงานที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไปจะเป็นแรงงานฝีมือและผู้เชี่ยวชาญ/ผู้บริหาร (ตารางที่ 7)

ตารางที่ 7 จำนวนผู้ทำงานทั้งหมดในปี 2560 จำแนกตามระดับการศึกษา

หน่วย : คน

ระดับการศึกษา	แรงงานไร้ฝีมือ	แรงงานกึ่งฝีมือ	แรงงานฝีมือ	ผู้เชี่ยวชาญ/ ผู้บริหาร	รวม
ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า	4,926	379	800	203	6,308
มัธยมศึกษาตอนต้น	13,710	3,775	2,096	183	19,764
มัธยมศึกษาตอนปลาย	4,153	42,526	4,627	145	51,451
ปวช.	2	17,213	8,805	165	26,185
ปวส/อนุปริญญาตรี	0	5,714	8,777	444	15,215
ปริญญาตรี	25	569	27,176	8,674	36,444
ปริญญาโท	-	-	172	1,257	1,429
ปริญญาเอก	-	-	-	-	-
รวม	22,816	70,456	52,453	11,071	156,796

2) การเข้าออกงานของแรงงาน

ผลการสำรวจการเข้าออกงานของแรงงานในกิจการต่างๆในปี 2560 พบว่า มีการรับแรงงานใหม่ทั้งสิ้น 10,857 คน โดยเป็นการรับเข้าทำงานเพื่อทดแทนแรงงานเก่าที่ออกไป จำนวน 8,824 คน (ร้อยละ 81.27) และรับเข้าทำงานในตำแหน่งงานใหม่ที่ขยายเพิ่ม 2,033 คน (ร้อยละ 18.73) เมื่อพิจารณาตามราย

กิจการ พบว่า กิจการที่มีการรับแรงงานเข้าทำงานมากที่สุดได้แก่ ที่พักแรมและบริการด้านอาหาร โดยรับแรงงานเข้าทำงานจำนวน 6,064 คน รองลงมา ได้แก่ กิจการขายส่ง ขายปลีก ซ่อมยานยนต์และจักรยานยนต์ 1,718 คน และบริการอื่นๆ 975 คน ตามลำดับ (ตารางที่ 8)

ตาราง 8 จำนวนพนักงานที่รับเข้าทำงานใหม่ในปี 2560 จำแนกตามสาเหตุของการรับเข้าทำงานและประเภทกิจการ

หน่วย : คน

ประเภทกิจการ	สาเหตุที่รับเข้างาน			ร้อยละ		
	แทนคนเก่า	ตำแหน่งงานใหม่	รวม	แทนคนเก่า	ตำแหน่งงานใหม่	รวม
1. เกษตรกรรม การเลี้ยงสัตว์บกและสัตว์น้ำ	55	-	55	100.00	0.00	100.00
2. อาหารและอาหารสัตว์	71	10	81	87.65	12.35	100.00
3. การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน	22	11	33	66.67	33.33	100.00
4. การผลิตสิ่งทอ	13	4	17	76.47	23.53	100.00
5. การผลิตเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย	24	-	24	100.00	0.00	100.00
6. การผลิตรองเท้าและเครื่องหนัง	-	-	-	-	-	-
7. อัญมณีและเครื่องประดับ	-	-	-	-	-	-
8. การผลิตไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้ (ยกเว้นเฟอร์นิเจอร์)	-	8	8	0.00	100.00	100.00
9. เฟอร์นิเจอร์	12	6	18	66.67	33.33	100.00
10. การผลิตกระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ	-	-	-	-	-	-
11. ปิโตรเลียม	-	-	-	-	-	-
12. ปิโตรเคมี	-	-	-	-	-	-
13. การผลิตเคมีภัณฑ์และผลิตภัณฑ์เคมี	-	-	-	-	-	-
14. การผลิตยางพาราและผลิตภัณฑ์ยาง	26	7	33	78.79	21.21	100.00
15. ผลิตภัณฑ์พลาสติก	-	-	-	-	-	100.00
16. ผลิตภัณฑ์จากแร่โอละ	14	3	17	82.35	17.65	100.00
17. การผลิตโลหะและผลิตภัณฑ์ประติษฐ์	51	13	64	79.69	20.31	100.00
18. ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	-	-	-	-	-	-
19. ยานยนต์และชิ้นส่วน	9	6	15	60.00	40.00	100.00
20. อุตสาหกรรมการผลิตอื่นๆ	72	41	113	63.72	36.28	100.00
21. ก่อสร้าง	203	133	336	60.42	39.58	100.00
22. ขายส่ง ขายปลีก ซ่อมยานยนต์และจักรยานยนต์	1,389	329	1,718	80.85	19.15	100.00
23. ตัวแทนธุรกิจท่องเที่ยว	209	64	273	76.56	23.44	100.00
24. ที่พักแรมและบริการด้านอาหาร	5,257	807	6,064	86.69	13.31	100.00
25. การขนส่งและสถานที่เก็บสินค้า	143	69	212	67.45	32.55	100.00
26. การเงินและการประกันภัย	34	79	113	30.09	69.91	100.00
27. อสังหาริมทรัพย์	477	100	577	82.67	17.33	100.00
28. บริการด้านสุขภาพและสังคมสงเคราะห์	45	66	111	40.54	59.46	100.00
29. บริการอื่นๆ	698	277	975	71.59	28.41	100.00
รวม	8,824	2,033	10,857	81.27	18.73	100.00

ที่มา ระเบียบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน(PMANP) กระทรวงแรงงาน

การสำรวจการออกจากงานของแรงงานในปี 2560 ทั่วประเทศ พบว่ามีแรงงานที่ออกจากงานรวมทั้งสิ้น 2,127 คน โดยส่วนใหญ่ 1,922 คน (ร้อยละ 90.36) เป็นการลาออกของพนักงาน ส่วนการถูกให้ออกจากงานโดยมิใช่การลาออกนั้น มีสาเหตุมาจากการลดตำแหน่งงาน 32 ราย (ร้อยละ 1.50) และการทำผิด 58 คน (ร้อยละ 2.73) ทั้งนี้เมื่อจำแนกเป็นรายกิจการแล้ว พบว่ากิจการที่มีการออกจากงานมากที่สุด ได้แก่ ที่พักแรมและบริการด้านอาหาร โดยมีการออกจากงานมากถึง 1,047 คน (ร้อยละ 49.22) รองลงมาได้แก่ กิจการขายส่ง ขายปลีก ซ่อมยานยนต์ 372 คน (17.49) และบริการอื่นๆ 134 คน (ร้อยละ 6.30) (ตารางที่ 9)

ตารางที่ 9 จำนวนพนักงานที่ออกจากงานในปี 2560 จำแนกตามสาเหตุของการออกจากงานและประเภทกิจการ

หน่วย:คน

ประเภทกิจการ	สาเหตุที่ออกจากงาน									
	ลาออก	ร้อยละ	ลดงาน	ร้อยละ	ทำผิด	ร้อยละ	เหตุผล อื่นๆ	ร้อยละ	รวม	ร้อยละ
1. เกษตรกรรม การเลี้ยงสัตว์บกและสัตว์น้ำ	46	100.00							46	100.00
2. อาหารและอาหารสัตว์	27	77.14	4	11.43	1	2.86	3	8.57	35	100.00
3. การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน	21	84.00	1	4.00	1	4.00	2	8.00	25	100.00
4. การผลิตสิ่งทอ	5	71.43	1	14.29			1	14.29	7	100.00
5. การผลิตเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย	7	87.50	1	12.50					8	100.00
6. การผลิตรองเท้าและเครื่องหนัง										100.00
7. อัญมณีและเครื่องประดับ					4	100.00			4	100.00
8. การผลิตไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้ (ยกเว้นเฟอร์นิเจอร์)										100.00
9. เฟอร์นิเจอร์	2	66.67			1	33.33			3	100.00
10. การผลิตกระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ										100.00
11. ปิโตรเลียม										100.00
12. ปิโตรเคมี										100.00
13. การผลิตเคมีภัณฑ์และผลิตภัณฑ์เคมี										100.00
14. การผลิตยางพาราและผลิตภัณฑ์ยาง	25	86.21			1	3.45	3	10.34	29	100.00
15. ผลิตภัณฑ์พลาสติก										100.00
16. ผลิตภัณฑ์จากแร่โลหะ	11	100.00							11	100.00
17. การผลิตโลหะและผลิตภัณฑ์ประดิษฐ์	10	100.00							10	100.00
18. ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์										100.00
19. ยานยนต์และชิ้นส่วน	3	100.00							3	100.00
20. อุตสาหกรรมการผลิตอื่นๆ	34	94.44			2	5.56			36	100.00
21. ก่อสร้าง	99	93.40	1	0.94	3	2.83	3	2.83	106	100.00
22. ขายส่ง ขายปลีก ซ่อมยานยนต์	354	95.16		0.00	7	1.88	11	2.96	372	100.00

ประเภทกิจการ	สาเหตุที่ออกจากงาน									
	ลาออก	ร้อยละ	ลดงาน	ร้อยละ	ทำผิด	ร้อยละ	เหตุผล อื่นๆ	ร้อยละ	รวม	ร้อยละ
และจักรยานยนต์										
23. ตัวแทนธุรกิจท่องเที่ยว	47	90.38		0.00	3	5.77	2	3.85	52	100.00
24. ที่พักแรมและบริการด้านอาหาร	911	87.01	21	2.01	29	2.77	86	8.21	1,047	100.00
25. การขนส่งและสถานที่เก็บสินค้า	66	92.96	1	1.41	2	2.82	2	2.82	71	100.00
26. การเงินและการประกันภัย	10	76.92	1	7.69	1	7.69	1	7.69	13	100.00
27. อสังหาริมทรัพย์	83	97.65	1	1.18	1	1.18		0.00	85	100.00
28. บริการด้านสุขภาพและสังคม สงเคราะห์	30	100.00							30	100.00
29. บริการอื่นๆ	131	97.76		0.00	2	1.49	1	0.75	134	100.00
รวม	1,922	90.36	32	1.50	58	2.73	115	5.41	2,127	100.00

ที่มา ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

3) สาขาอาชีพที่มีความต้องการแรงงาน

ผลการสำรวจความต้องการแรงงานในปี 2560 พบว่า สถานประกอบการมีความต้องการแรงงานรวมทั้งสิ้น 6326 อัตรา เมื่อพิจารณาความต้องการแรงงานตามระดับการศึกษา พบว่า สถานประกอบการมีความต้องการแรงงานที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมากที่สุด จำนวน 2,030 อัตรา (ร้อยละ 32.09) รองลงมาได้แก่ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจำนวน 1,356 อัตรา (ร้อยละ 21.44) และระดับปริญญาตรี จำนวน 1,290 อัตรา (ร้อยละ 20.39) ตามลำดับ ส่วนระดับการศึกษาที่มีความต้องการแรงงานน้อยที่สุดคือระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 16 อัตรา (ร้อยละ 0.75)

อาชีพที่มีความต้องการแรงงานมากที่สุด ได้แก่ พนักงานต้อนรับ (โรงแรม) จำนวน 591 อัตรา โดยเป็นความต้องการแรงงานที่มีระดับ ปวช. มากที่สุด รองลงมาได้แก่ แม่บ้านทั่วไป 523 อัตรา และพนักงานขายสินค้า (ประจำร้าน) ; พนักงานขายของหน้าร้าน 516 อัตรา (ตารางที่ 10)

ตารางที่ 10 10 อันดับอาชีพที่มีความต้องการแรงงานมากที่สุด จำแนกตามวุฒิการศึกษา ปี 2560

หน่วย : คน

ลำดับ ที่	ตำแหน่ง	ความต้องการแรงงาน							รวม
		ต่ำกว่า ม.3	ม.3	ม.6	ปวช.	ปวส./อนุ ปริญญา	ปริญญา ตรี	สูงกว่า ปริญญา ตรี	
1	พนักงานต้อนรับ (โรงแรม)			139	240	80	130	2	591
2	แม่บ้านทั่วไป	65	450	8					523
3	พนักงานขายสินค้า (ประจำร้าน) ; พนักงานขายของหน้าร้าน			442	21	3	50		516
4	พนักงานขายสัมภาระ ; พนักงาน ยกกระเป๋า	11	201	105					317
5	นักการตลาด ; เจ้าหน้าที่การตลาด ; เจ้าหน้าที่ส่งเสริมการขาย			33	1		276		310
6	พนักงานต้อนรับทั่วไป			191		14	56		261
7	พนักงานบัญชี				37	83	95		215

ลำดับที่	ตำแหน่ง	ความต้องการแรงงาน							รวม
		ต่ำกว่า ม.3	ม.3	ม.6	ปวช.	ปวส./อนุปริญญา	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี	
8	หมอนวดแผนโบราณ		56	140					196
9	แรงงานก่อสร้างอาคาร สิ่งปลูกสร้าง	63	98	20					181
10	พนักงานดูแลความปลอดภัย ; พนักงานรักษาความปลอดภัย		123	37			4		164

ที่มา ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

เมื่อพิจารณาความต้องการแรงงานตามทักษะฝีมือ พบว่า สถานประกอบการมีความต้องการแรงงานกึ่งฝีมือมากที่สุด จำนวน 3534 อัตรา (ร้อยละ 55.86) รองลงมา ได้แก่ แรงงานไร้ฝีมือ จำนวน 1444 อัตรา (ร้อยละ 22.83) และแรงงานฝีมือ 1275 อัตรา (ร้อยละ 20.15) ตามลำดับ

สำหรับอาชีพที่มีความต้องการแรงงานมากที่สุด จำแนกตามทักษะฝีมือ คือพนักงานต้อนรับ (โรงแรม) โดยส่วนใหญ่เป็นความต้องการแรงงานกึ่งฝีมือมากที่สุด รองลงมาได้แก่ อาชีพแม่บ้านทั่วไป และอาชีพพนักงานขายสินค้า (ประจำร้าน) ; พนักงานขายของหน้าร้าน (ตารางที่ 11)

ตารางที่ 11 10 อันดับอาชีพที่มีความต้องการแรงงานมากที่สุด จำแนกตามทักษะฝีมือ ปี2560

หน่วย : คน

ลำดับที่	ตำแหน่ง	ความต้องการแรงงาน				รวม
		แรงงานไร้ฝีมือ	แรงงานกึ่งฝีมือ	แรงงานฝีมือ	ผู้เชี่ยวชาญ/ผู้บริหาร	
1	พนักงานต้อนรับ (โรงแรม)		499	78	14	591
2	แม่บ้านทั่วไป	501	22			523
3	พนักงานขายสินค้า (ประจำร้าน) ; พนักงานขายของหน้าร้าน	20	473	23		516
4	พนักงานขนย้ายสัมภาระ ; พนักงานยกกระเป๋า	218	99			317
5	นักรถตลาด ; เจ้าหน้าที่รถตลาด ; เจ้าหน้าที่ส่งเสริมการขาย		33	256	21	310
6	พนักงานต้อนรับทั่วไป		205	56		261
7	พนักงานบัญชี		119	96		215
8	หมอนวดแผนโบราณ		196			196
9	แรงงานก่อสร้างอาคาร สิ่งปลูกสร้าง	181				181
10	พนักงานดูแลความปลอดภัย ; พนักงานรักษาความปลอดภัย	115	45	4		164

ที่มา ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน(PMANP) กระทรวงแรงงาน

4) สาขาอาชีพที่ขาดแคลน

ผลการสำรวจการขาดแคลนแรงงานในปี 2560 พบว่า มีจำนวนการขาดแคลนแรงงานทั้งสิ้น 540 อัตรา เมื่อพิจารณาการขาดแคลนแรงงานตามระดับการศึกษา พบว่า อาชีพพนักงานต้อนรับ (โรงแรม) มีการขาดแคลนแรงงานมากที่สุด จำนวน 80 อัตรา (ร้อยละ 14.81) รองลงมาได้แก่ พนักงานต้อนรับทั่วไป จำนวน 63 อัตรา (ร้อยละ11.67) และพนักงานบัญชี จำนวน 61 อัตรา (ร้อยละ11.30) ตามลำดับ (ตารางที่ 12)

เมื่อพิจารณาวุฒิการศึกษาที่ขาดแคลนแรงงานในปี 2560 พบว่าวุฒิการศึกษาปริญญาตรีมีการขาดแคลนแรงงานมากที่สุด จำนวน 121 คน (ร้อยละ 22.41) รองลงมาได้แก่ มัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 143 คน (ร้อยละ 26.48) ปวส./อนุปริญญา จำนวน 109 คน (ร้อยละ 206.19) ตามลำดับ

ตารางที่ 12 10 อันดับ จำนวนแรงงานที่ขาดแคลน จำแนกตามวุฒิการศึกษา

ลำดับ	ตำแหน่ง	การขาดแคลนแรงงาน							รวม
		ต่ำกว่าม.3	ม.3	ม.6	ปวช.	ปวส./อนุปริญญา	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี	
1	พนักงานต้อนรับ (โรงแรม)			1	47	30		2	80
2	พนักงานต้อนรับทั่วไป			63					63
3	พนักงานบัญชี				7	4	50		61
4	เว็บมาสเตอร์ (นักออกแบบเว็บไซต์)					25			25
5	พนักงานขายสินค้า (ประจำร้าน) ; พนักงานขายของหน้าร้าน			18		1			19
6	นักการตลาด ; เจ้าหน้าที่การตลาด ; เจ้าหน้าที่ส่งเสริมการขาย				1		16		17
7	เจ้าหน้าที่ เสมียนพนักงานทั่วไป พนักงานธุรการ	17							17
8	ช่างเชื่อมและตัดโลหะแบบต่างๆ (แบบ Tig Mig X-ray Flux cored arc)				17				17
9	พนักงานอำนวยความสะดวกในการเดินทางอื่นๆ					16			16
10	พนักงานขนย้ายสัมภาระ ; พนักงานยกกระเป๋า		12						12

ที่มา ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

เมื่อพิจารณาสาขาอาชีพที่ขาดแคลนแรงงานตามทักษะฝีมือ พบว่า มีการขาดแคลนแรงงานกึ่งฝีมือมากที่สุด จำนวน 321 อัตรา (ร้อยละ 59.44) รองลงมาได้แก่ แรงงานฝีมือจำนวน 127 อัตรา (ร้อยละ 23.52) และแรงงานไร้ฝีมือจำนวน 79 อัตรา (ร้อยละ 14.63) ตามลำดับ

สำหรับอาชีพที่ขาดแคลนแรงงานมากที่สุด จำแนกตามทักษะฝีมือ คือ พนักงานต้อนรับ (โรงแรม) จำนวน 80 คน (ร้อยละ 14.81) โดยเป็นการขาดแคลนกึ่งฝีมือมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ อาชีพพนักงานต้อนรับทั่วไป จำนวน 63 คน (ร้อยละ 11.66) โดยส่วนใหญ่เป็นการขาดแคลนแรงงานฝีมือมากที่สุด และพนักงานบัญชี จำนวน 61 คน (ร้อยละ 11.29) ส่วนใหญ่เป็นการขาดแคลนแรงงานฝีมือมากที่สุด (ตารางที่ 13)

ตารางที่ 13 10 อันดับ จำนวนการขาดแคลนแรงงาน จำแนกตามทักษะฝีมือ

หน่วย : คน

ลำดับ	ตำแหน่ง	การขาดแคลนแรงงาน				
		แรงงานไร้ ฝีมือ	แรงงานกึ่ง ฝีมือ	แรงงาน ฝีมือ	ผู้เชี่ยวชาญ/ ผู้บริหาร	รวม
1	พนักงานต้อนรับ (โรงแรม)		80			80
2	พนักงานต้อนรับทั่วไป		63			63
3	พนักงานบัญชี		11	50		61
4	เว็บมาสเตอร์ (นักออกแบบเว็บไซต์)		25			25
5	พนักงานขายสินค้า (ประจำร้าน) ; พนักงานขายของหน้าร้าน	10	9			19
6	นักการตลาด ; เจ้าหน้าที่การตลาด ; เจ้าหน้าที่ส่งเสริมการขาย			17		17
7	เจ้าหน้าที่ เสมียนพนักงานทั่วไป พนักงานธุรการ	17				17
8	ช่างเชื่อมและตัดโลหะแบบต่างๆ (แบบ Tig Mig X-ray Flux cored arc)		17			17
9	พนักงานอำนวยความสะดวกในการ เดินทางอื่นๆ		16			16
10	พนักงานขนย้ายสัมภาระ ; พนักงาน ยกกระเป๋า	12				12

3.2 ผลการสำรวจข้อมูลอุปสงค์แรงงานในเชิงคุณภาพ

1) ระดับความสามารถของแรงงาน

จากการสำรวจข้อมูลในเชิงคุณภาพเกี่ยวกับระดับความสามารถด้านต่างๆ ของพนักงานในแต่ละประเภทกิจการ โดยเปรียบเทียบระดับความสามารถที่เป็นจริงในปัจจุบันกับระดับความสามารถที่ผู้ประกอบการคาดหวังไว้ พบว่าในปี 2560 ความสามารถของพนักงานอยู่ระดับต่ำกว่าที่ผู้ประกอบการคาดหวังไว้ทุกด้าน โดยเฉพาะด้านคุณลักษณะของผู้ทำงานจะมีปัญหาความสามารถของพนักงานอยู่ระดับต่ำกว่าที่ผู้ประกอบการคาดหวังไว้มากที่สุด รองลงมาได้แก่ ด้านทักษะของผู้ทำงาน และด้านความรู้ของผู้ทำงานตามลำดับ (ตารางที่ 16)

ตาราง 16 ระดับความสามารถด้านต่างๆของพนักงานที่เป็นอยู่จริง และที่ผู้ประกอบการคาดหวัง จำแนกตาม ความต้องการด้านความรู้ของผู้ทำงาน

ประเภทความรู้	แรงงานไร้ฝีมือ		แรงงานกึ่งฝีมือ		แรงงานฝีมือ		ผู้เชี่ยวชาญ/ ผู้บริหาร		เฉลี่ยทั้งหมด	
	ปัจจุบัน	คาดหวัง	ปัจจุบัน	คาดหวัง	ปัจจุบัน	คาดหวัง	ปัจจุบัน	คาดหวัง	ปัจจุบัน	คาดหวัง
1. ความรู้ด้านกฎหมาย และกฎระเบียบในวิชาชีพ	1.26	1.43	2.12	2.3	2.52	2.68	3.18	3.32	2.41	2.57
2. ความรู้ด้าน วิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยีสมัยใหม่	1.27	1.43	2.13	2.29	2.59	2.76	3.09	3.26	2.41	2.58
3. ความรู้ด้านธุรกิจ	1.34	1.45	2.21	2.33	2.82	2.97	3.63	3.74	2.67	2.79
4. ความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับองค์กร	1.38	1.5	2.27	2.37	3	3.07	3.8	3.87	2.8	2.88
5. ความรู้ความเข้าใจใน สาขาวิชาชีพ	1.37	1.5	2.28	2.38	3.18	3.27	3.93	3.99	2.9	2.99

ตาราง 17 ระดับความสามารถด้านต่างๆของพนักงานที่เป็นอยู่จริง และที่ผู้ประกอบการ

คาดหวัง จำแนกตาม ความต้องการด้านทักษะของพนักงาน

ประเภทความรู้	แรงงานไร้ฝีมือ		แรงงานกึ่งฝีมือ		แรงงานฝีมือ		ผู้เชี่ยวชาญ/ ผู้บริหาร		เฉลี่ยทั้งหมด	
	ปัจจุบัน	คาดหวัง	ปัจจุบัน	คาดหวัง	ปัจจุบัน	คาดหวัง	ปัจจุบัน	คาดหวัง	ปัจจุบัน	คาดหวัง
1. ทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ	1.38	1.55	2.26	2.44	2.49	2.69	3.02	3.19	2.4	2.58
2. ทักษะการใช้คอมพิวเตอร์	1.38	1.57	2.29	2.46	2.72	2.88	3.11	3.3	2.52	2.69
3. ทักษะด้านการใช้คณิตศาสตร์และการคำนวณ	1.4	1.57	2.31	2.47	2.68	2.83	3.17	3.36	2.52	2.69
4. ทักษะในการสื่อสาร	1.51	1.66	2.42	2.56	3.01	3.12	3.67	3.77	2.82	2.94
5. ทักษะในการบริหารจัดการ	1.47	1.63	2.41	2.55	3.1	3.21	3.91	4	2.91	3.03
6. ทักษะความสามารถเฉพาะในวิชาชีพ	1.5	1.66	2.44	2.59	3.33	3.41	4.06	4.13	3.05	3.15

ที่มา ระบุฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

ตาราง 18 ระดับความสามารถด้านต่างๆของพนักงานที่เป็นอยู่จริง และที่ผู้ประกอบการ

คาดหวัง จำแนกตาม ความต้องการด้านคุณลักษณะของพนักงาน

ประเภทความรู้	แรงงานไร้ฝีมือ		แรงงานกึ่งฝีมือ		แรงงานฝีมือ		ผู้เชี่ยวชาญ/ ผู้บริหาร		เฉลี่ยทั้งหมด	
	ปัจจุบัน	คาดหวัง	ปัจจุบัน	คาดหวัง	ปัจจุบัน	คาดหวัง	ปัจจุบัน	คาดหวัง	ปัจจุบัน	คาดหวัง
1. ความซื่อสัตย์ สุจริต	2.9	3.03	3.53	3.68	4.11	4.28	4.77	4.82	3.97	4.1
2. ความอดทน	2.89	3.05	3.52	3.66	3.96	4.16	4.66	4.75	3.88	4.03
3. ความขยัน หมั่นเพียร	2.88	3.03	3.5	3.65	3.82	4.08	4.63	4.74	3.81	3.99
4. การตรงต่อเวลา	2.91	3.04	3.51	3.65	3.79	4.06	4.58	4.71	3.79	3.98
5. ความรับผิดชอบต่อนหน้าที่	2.94	3.07	3.55	3.69	4	4.17	4.74	4.8	3.93	4.06
6. ความมีระเบียบวินัย	2.91	3.06	3.51	3.66	3.78	4.01	4.38	4.49	3.74	3.91
7. ความไม่เรียนรู้	2.32	2.49	2.88	3.05	2.91	3.19	3.48	3.67	2.95	3.17
8. การมีจิตสาธารณะ	2.88	3.03	3.36	3.5	3.51	3.68	3.71	3.84	3.43	3.58

ที่มา ระบุฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

4. สถานการณ์ด้านอุปทาน (Supply) ของตลาดแรงงานในเชิงปริมาณและคุณภาพ

ในปี 2560 ได้ดำเนินการสำรวจจำนวนนักเรียน/นักศึกษาที่จบการศึกษาในปีการศึกษา 2558 จากโรงเรียนและสถาบันการศึกษาที่เปิดสอนตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นต้นไป จำนวน 7,529 แห่ง แบ่งเป็นสถาบันการศึกษาของรัฐ จำนวน 6,924 แห่ง และสถาบันการศึกษาเอกชน 605 แห่ง (ผลการศึกษานี้ต่ำกว่าที่ควรจะเป็นเนื่องจากมีจำนวนโรงเรียนและสถานศึกษาจำนวนหนึ่งไม่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม) (ตารางที่ 22)

4.1 ผลการสำรวจข้อมูลอุปทานแรงงานในเชิงปริมาณ ปี 2560

- 1) จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาทั้งหมด
 - (1) ระดับมัธยมศึกษา

จากการเก็บข้อมูลผู้สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา 2558 จากโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่ามีผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาจำนวน 6,956 คน แบ่งเป็นชาย 3,024 คน(ร้อยละ 43.47) และหญิง 3,932 คน(ร้อยละ 57.53)

เมื่อพิจารณาจำแนกตามระดับชั้น พบว่ามีผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจำนวน 4,425 คน แบ่งเป็นชาย 2,063 คน(ร้อยละ 46.62) และหญิง 2,362 คน(ร้อยละ 53.38)

ส่วนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีผู้สำเร็จการศึกษารวมทั้งสิ้น 2,531 คน แบ่งเป็นชาย 961 คน(ร้อยละ 37.97) และหญิง 1,570 คน(ร้อยละ 62.03) (ตารางที่ 23)

จากข้อมูลดังกล่าวพบว่าผู้สำเร็จการศึกษาส่วนใหญ่จะเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย โดยเฉพาะในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ตารางที่ 23 จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาทั้งหมดในระดับมัธยมศึกษา จำแนกตามเพศและระดับชั้น ปีการศึกษา 2558

หน่วย : คน

ระดับชั้น	จำนวนผู้สำเร็จการศึกษา					
	ชาย	ร้อยละ	หญิง	ร้อยละ	รวม	ร้อยละ
มัธยมศึกษาตอนต้น	2,063	46.62	2,362	53.38	4,425	100.00
มัธยมศึกษาตอนปลาย	961	37.97	1,570	62.03	2,531	100.00
รวม	3,024	43.47	3,932	57.53	6,956	100.00

ที่มา : ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

(2) ระดับอาชีวศึกษา

จากข้อมูลของสถานศึกษาระดับ ปวช. และระดับ ปวส./อนุปริญญา พบว่า มีผู้สำเร็จการศึกษาในระดับ ปวช. จำนวน 835 คน เป็นเพศชาย 398 คน(ร้อยละ 47.66) เพศหญิง 437 คน(ร้อยละ 52.33) ส่วนในระดับ ปวส./อนุปริญญา มีผู้สำเร็จการศึกษาทั้งสิ้น 513 คน เป็นเพศชาย 228 คน และเพศหญิง 285 คน(ร้อยละ 49.95) ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าในระดับอาชีวศึกษาและระดับมัธยมศึกษาสัดส่วนของผู้สำเร็จการศึกษาจะเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย

เมื่อพิจารณาจำแนกตามรายสาขาวิชาที่จบ พบว่า ในระดับ ปวช. สาขาวิชาพาณิชยกรรม/บริหารธุรกิจ เป็นสาขาวิชาที่มีผู้จบการศึกษามากที่สุด คือ 231 คน(ร้อยละ 27.66) รองลงมาได้แก่ สาขาอุตสาหกรรม 217 คน(ร้อยละ 25.98) ส่วนระดับ ปวส./อนุปริญญา สาขาที่มีผู้จบการศึกษามากที่สุดได้แก่ สาขาพาณิชยกรรม/บริหารธุรกิจ เช่นเดียวกับระดับ ปวช. โดยมีผู้จบการศึกษา 195 คน(ร้อยละ 38.01) รองลงมา ได้แก่ สาขาอุตสาหกรรม 131 คน(ร้อยละ 25.54) (ตารางที่ 24)

ตารางที่ 24 จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาทั้งหมดในระดับอาชีวศึกษา จำแนกตามเพศและสาขาที่จบ ปีการศึกษา 2558

หน่วย : คน

สาขาวิชา	ระดับ ปวช.			ระดับ ปวส. / อนุปริญญา		
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
01. เกษตรกรรม						
02. คหกรรม	55	95	150	28	57	85
03. อุตสาหกรรม	207	10	217	127	4	131
04. พาณิชยกรรม / บริหารธุรกิจ	78	153	231	50	145	195
05. ศิลปกรรม	24	22	46			
06. อุตสาหกรรมกการท่องเที่ยว	34	151	185	23	70	93

สาขาวิชา	ระดับ ปวช.			ระดับ ปวส. / อนุปริญญา		
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
07. อุตสาหกรรมสิ่งทอ		6	6		3	3
08. ประมง					6	6
09. เทคโนโลยีสารสนเทศฯ						
10. สาขาอื่นๆ						
รวม	398	437	835	228	285	513

ที่มา : ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

(3) ระดับอุดมศึกษา

จากข้อมูลสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา พบว่า ระดับปริญญาตรี มีผู้สำเร็จการศึกษา 2,858 คน เป็นเพศชาย 879 คน (ร้อยละ 30.76) เพศหญิง 1,979 คน (69.24) ส่วนระดับปริญญาโทมีผู้จบการศึกษา 92 คน เป็นเพศชาย 27 คน (ร้อยละ 29.35) เพศหญิง 65 คน (ร้อยละ 70.65) ในขณะที่ระดับปริญญาเอกมีผู้จบการศึกษา 7 คน เป็นเพศชาย 4 คน (ร้อยละ 57.14) เพศหญิง 3 คน (ร้อยละ 42.86)

เมื่อพิจารณาจำแนกเป็นรายสาขาวิชาที่จบ พบว่า ในระดับปริญญาตรีสาขาที่มีผู้จบการศึกษามากที่สุด ได้แก่ สาขาพาณิชยกรรม บริหารธุรกิจ เศรษฐศาสตร์ จำนวน 759 คน (ร้อยละ 26.56) รองลงมาได้แก่สาขาการศึกษา จำนวน 574 คน (ร้อยละ 20.08) และสาขาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี อุตสาหกรรม 496 คน (ร้อยละ 17.35) ตามลำดับ

ในระดับปริญญาโท สาขาที่จบการศึกษามากที่สุด ได้แก่ สาขาพาณิชยกรรม บริหารธุรกิจ เศรษฐศาสตร์ จำนวน 39 คน (ร้อยละ 60) รองลงมาได้แก่สาขาการศึกษา 29 คน (ร้อยละ 44.62) และสาขาคหกรรม บริการ การท่องเที่ยว 15 คน (ร้อยละ 23.08) ตามลำดับ ส่วนในระดับปริญญาเอก มีผู้จบการศึกษาสาขารัฐศาสตร์ มากที่สุดจำนวน 4 คน (ร้อยละ 57.14) รองลงมาเป็นสาขาพาณิชยกรรม บริหารธุรกิจ เศรษฐศาสตร์ จำนวน 2 คน (ร้อยละ 28.57) และสาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ อักษรศาสตร์ จำนวน 1 คน (ร้อยละ 14.29) ตามลำดับ (ตารางที่ 25)

ตารางที่ 25 จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาทั้งหมดในระดับอุดมศึกษาจำแนกตามเพศและสาขาที่จบ ปีการศึกษา 2558

หน่วย : คน

สาขาวิชา	ระดับปริญญาตรี			ระดับปริญญาโท			ระดับปริญญาเอก		
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
01. เกษตรกรรม ประมง วนศาสตร์									
02. วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี อุตสาหกรรม	206	290	496	1	4	5			
03. วิศวกรรม สถาปัตยกรรม	43	21	64						
04. พาณิชยกรรม บริหารธุรกิจ เศรษฐศาสตร์	185	574	759	10	29	39		2	2
05. มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ อักษรศาสตร์	19	102	121					1	1
06. นิเทศศาสตร์ วารสารศาสตร์	19	24	43						
07. สุขภาพ การแพทย์									
08. คหกรรม บริการ การ	32	101	133	3	12	15			

สาขาวิชา	ระดับปริญญาตรี			ระดับปริญญาโท			ระดับปริญญาเอก		
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
ท่องเที่ยว									
09. ศิลปกรรม จิตรกรรม มณฑลศิลป์	96	219	315						
10. นิติศาสตร์	14	29	43						
11. รัฐศาสตร์	122	188	310	4		4	4		4
12. การศึกษา	143	431	574	9	20	29			
13. พลศึกษา การกีฬา									
14. สาขาอื่นๆ									
รวม	879	1,979	2,858	27	65	92	4	3	7

ที่มา : ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

2) อัตราการเรียนต่อ

จากการสำรวจอัตราการเรียนต่อของนักศึกษาที่จบในปีการศึกษา 2558 จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า ส่วนใหญ่เพศหญิงจะมีอัตราการเรียนต่อที่สูงกว่าเพศชาย มีเพียงวุฒิการศึกษา ปวช. และปริญญาโท ที่เพศชายมีอัตราการเรียนต่อสูงกว่าเพศหญิง โดยการศึกษาาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลายมีอัตราการเรียนต่อสูงเกินกว่าร้อยละ 90 (ตารางที่ 26)

ตารางที่ 26 อัตราการเรียนต่อของผู้สำเร็จการศึกษาจำแนกตามการศึกษาที่จบ ปีการศึกษา 2558

หน่วย : ร้อยละ

ระดับการศึกษาที่จบ	อัตราการเรียนต่อ (%)	
	ชาย	หญิง
จบ ม. 3 แล้วเรียนต่อ	93.38	95.31
จบ ม. 6 แล้วเรียนต่อ	78.57	91.81
จบ ปวช. แล้วเรียนต่อ	47.27	20.85
จบ ปวส. / อนุปริญญา แล้วเรียนต่อ	24.49	60.1
จบปริญญาตรีแล้วเรียนต่อ	9.28	12.1
จบปริญญาโทแล้วเรียนต่อ	10.92	9.04

ที่มา : ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

3) อัตราการมีงานทำ

ผลการสำรวจอัตราการมีงานทำของนักศึกษาที่เรียนจบมาในปีการศึกษา 2558 พบว่า ในผู้สำเร็จการศึกษาทั้งระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลายจะมีอัตราการมีงานทำต่ำมาก เนื่องจากส่วนใหญ่เลือกที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นมากกว่า ซึ่งจะส่งผลให้ตลาดแรงงานในจังหวัดภูเก็ตขาดแคลนแรงงานระดับล่างในอนาคต

เมื่อพิจารณาจำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น นักศึกษาชายที่เรียนจบมีอัตราการมีงานทำร้อยละ 6.01 ส่วนนักศึกษาหญิงมีอัตราการมีงานทำร้อยละ 4.26 ส่วนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายนักศึกษาชายที่เรียนจบแล้วมีอัตราการมีงานทำร้อยละ 19.48 และนักศึกษาหญิงมีอัตราการมีงานทำร้อยละ 7.44

ระดับอาชีวศึกษา นักศึกษาชายที่เรียนจบ ปวช. นักศึกษาชายที่เรียนจบมีอัตราการมีงานทำร้อยละ 47.93 ส่วนนักศึกษาหญิงมีอัตราการมีงานทำร้อยละ 71.95 ส่วนระดับปวส. / อนุปริญญา นักศึกษาชายที่เรียนจบแล้วมีอัตราการมีงานทำร้อยละ 68.64 และนักศึกษาหญิงมีอัตราการมีงานทำร้อยละ 36.27

ระดับอุดมศึกษา อัตราการมีงานทำของนักศึกษาที่เรียนจบจะมีสูงกว่าในระดับอื่นๆ ทั้งนี้เนื่องจากนักศึกษาที่เรียนจบมามีอัตราการเรียนต่อต่ำกว่า และยังมีความพร้อมที่จะทำงานทันทีมากกว่าผู้จบการศึกษาระดับอื่นๆ โดยนักศึกษาที่เรียนจบระดับปริญญาตรี เพศชายมีอัตราการมีงานทำร้อยละ 82.47 และนักศึกษาหญิงมีอัตราการมีงานทำร้อยละ 79.91 ส่วนนักศึกษาที่จบระดับปริญญาโท เพศชายมีอัตราการมีงานทำร้อยละ 80.98 และนักศึกษาหญิงมีอัตราการมีงานทำร้อยละ 82.69 (ตารางที่ 27)

ตารางที่ 27 อัตราการมีงานทำของนักศึกษาที่จบ จำแนกตามเพศและระดับการศึกษาที่จบ ปี 2558

หน่วย : ร้อยละ

ระดับการศึกษาที่จบ	อัตราการมีงานทำ	
	ชาย	หญิง
มัธยมศึกษาตอนต้น	6.01	4.26
มัธยมศึกษาตอนปลาย	19.48	7.44
ปวช.	47.93	71.95
ปวส. / อนุปริญญา	68.64	36.27
ปริญญาตรี	82.47	79.91
ปริญญาโท	82.69	82.69

ที่มา : ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

5. การคาดประมาณแนวโน้มความต้องการกำลังคน

การคาดประมาณความต้องการกำลังคนโดยรวมหรือการจ้างงานรวมทั้งราชอาณาจักร ในช่วงปี 2561-2565 พบว่า ความต้องการกำลังคนโดยรวมมีอัตราการขยายตัวเฉลี่ย 1.16 ต่อปี โดยสาขาหลักที่มีอัตราการขยายตัวของความต้องการกำลังคนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นมากที่สุด คือ ภาคเกษตรกรรม รองลงมาคือภาคอุตสาหกรรม และบริการ ตามลำดับ ภาคเกษตรกรรมมีอัตราการขยายตัวของความต้องการกำลังคนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ 2.14 ต่อปี ภาคอุตสาหกรรมมีอัตราการขยายตัวของความต้องการกำลังคนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ 1.41 ต่อปี และภาคบริการมีอัตราการขยายตัวของความต้องการกำลังคนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ 1.06 ต่อปี เมื่อพิจารณารายสาขาการผลิต พบว่าสาขาที่มีอัตราการขยายตัวของความต้องการกำลังคนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นมากที่สุด ได้แก่ การผลิตโลหะและผลิตภัณฑ์ประดิษฐ์ โดยมีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ 2.88 ต่อปี รองลงมาได้แก่ อุตสาหกรรมการผลิตอื่นๆ มีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยเพิ่มร้อยละ 2.44 และการเกษตร ล่าสัตว์ และป่าไม้ มีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยเพิ่มร้อยละ 2.14 ตามลำดับ (ตารางที่ 40)

ตารางที่ 40 ผลการคาดประมาณความต้องการกำลังคนโดยรวมจำแนกตามสาขาการผลิต

จังหวัดภูเก็ต ปี 2561 – 2565

หน่วย: คน

สาขาการผลิต	2560(ปีฐาน)	2561	2562	2563	2564	2565	อัตราเติบโต (ร้อยละ)
ภาคเกษตรกรรม	3,129	949	970	991	1,012	1,033	2.14
1. การเกษตร ล่าสัตว์ และป่าไม้	3,129	949	970	991	1,012	1,033	2.14
ภาคอุตสาหกรรม	2730	3451	3501	3550	3599	3649	1.41
2. อาหารและอาหารสัตว์	916	351	351	351	351	351	-
3. การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน	43	33	33	33	33	33	-
4. การผลิตสิ่งทอ	(252)	28	28	28	28	28	-
5. การผลิตเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย	(157)	160	160	160	160	160	-

สาขาการผลิต	2560(ปี ฐาน)	2561	2562	2563	2564	2565	อัตรา เติบโต (ร้อยละ)
6. การผลิตรองเท้าและเครื่องหนัง	-	-	-	-	-	-	-
7. อัญมณีและเครื่องประดับ	13	11	11	11	11	11	-
8. การผลิตไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้ (ยกเว้นเฟอร์นิเจอร์)	372	24	24	24	24	24	-
9. เฟอร์นิเจอร์	943	163	163	163	163	163	-
10. การผลิตกระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ	-	-	-	-	-	-	-
11. ปีโตรเลียม	-	-	-	-	-	-	-
12. ปีโตรเคมี	-	-	-	-	-	-	-
13. การผลิตเคมีภัณฑ์และผลิตภัณฑ์เคมี	-	-	-	-	-	-	-
14. การผลิตยางพาราและผลิตภัณฑ์ยาง	18	15	15	15	15	15	-
15. ผลิตภัณฑ์พลาสติก	40	6	6	6	6	6	-
16. ผลิตภัณฑ์จากแร่โลหะ	280	53	53	53	53	53	-
17. การผลิตโลหะและผลิตภัณฑ์ประดิษฐ์	80	282	290	299	307	316	2.88
18. ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	12	10	10	10	10	10	-
19. ยานยนต์และชิ้นส่วน	(258)	27	27	27	27	27	-
20. อุตสาหกรรมการผลิตอื่นๆ	433	435	446	457	468	479	2.44
21. ก่อสร้าง	248	1,854	1,884	1,914	1,944	1,974	1.58
ภาคบริการ	25040	22646	22893	23140	23387	23635	1.06
22. ขายส่ง ขายปลีก ซ่อมยานยนต์และจักรยานยนต์	6,281	5,136	5,181	5,226	5,271	5,316	0.87
23. ตัวแทนธุรกิจท่องเที่ยว	(295)	1,176	1,187	1,197	1,208	1,219	0.90
24. ที่พักแรมและบริการด้านอาหาร	7,209	8,368	8,496	8,625	8,754	8,883	1.51
25. การขนส่งและสถานที่เก็บสินค้า	2,466	1,632	1,641	1,650	1,660	1,669	0.56
26. การเงินและการประกันภัย	241	288	288	288	288	288	-
27. อสังหาริมทรัพย์	1,150	330	330	330	330	330	-
28. บริการด้านสุขภาพและสังคมสงเคราะห์	894	445	445	445	445	445	-
29. บริการอื่นๆ	7,094	5,271	5,325	5,378	5,431	5,484	1.00
รวม	30,899	27,046	27,364	27,681	27,999	28,316	1.16

ที่มา ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

เมื่อจำแนกการคาดประมาณความต้องการกำลังคนโดยรวมตามระดับการศึกษาจังหวัดภูเก็ต ปี2561-2565 พบว่าในปี 2565 จังหวัดภูเก็ต มีความต้องการกำลังคนในระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่ามากที่สุด จำนวน 8,197 คน (ร้อยละ 28.68) รองลงมาได้แก่ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 6,179 คน (ร้อยละ 21.82) และระดับปริญญาตรี จำนวน 5,200 คน (ร้อยละ 18.36)

เมื่อพิจารณาจากอัตราการขยายตัวของความต้องการกำลังคนโดยรวม พบว่า ระดับการศึกษาที่มีอัตราการขยายตัวของความต้องการกำลังคนเพิ่มขึ้นมากที่สุด ได้แก่ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น คิดเป็นอัตราเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 1.74 ต่อปี รองลงมา ได้แก่ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย คิดเป็นอัตราเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 1.35 และระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่า คิดเป็นอัตราเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 1.07 ต่อปีตามลำดับ (ตารางที่ 41)

ระดับการศึกษา	2561	2562	2563	2564	2565	อัตราเติบโต (ร้อยละ)
ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า	7,854	7,940	8,025	8,111	8,197	1.07
มัธยมศึกษาตอนต้น	5,768	5,871	5,973	6,076	6,179	1.74
มัธยมศึกษาตอนปลาย	4,484	4,546	4,607	4,669	4,730	1.35
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)	1,442	1,453	1,463	1,473	1,484	0.72
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)	1,990	2,009	2,027	2,046	2,065	0.93
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	5,045	5,083	5,122	5,161	5,200	0.76
ไม่ทราบการศึกษา	462	462	462	462	462	-
รวม	27,046	27,364	27,681	27,999	28,316	1.16

การคาดประมาณความต้องการกำลังคนโดยรวมจำแนกตามอาชีพ พบว่าในปี 2565 มีความต้องการแรงงานในอาชีพพนักงานบริการ และพนักงานขายในร้านค้าและตลาดมากที่สุด จำนวน 10,253 คน คิดเป็นร้อยละ 36.21 รองลงมาได้แก่ อาชีพขั้นพื้นฐานต่างๆ จำนวน 4,631 คน คิดเป็นร้อยละ 16.35 และผู้ปฏิบัติงานในธุรกิจด้านความสามารถทางฝีมือและธุรกิจอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง จำนวน 4,009 คน คิดเป็นร้อยละ 14.16

เมื่อพิจารณาในแง่ของการขยายตัวของความต้องการกำลังคนโดยรวม พบว่า อาชีพผู้ปฏิบัติงานที่มีฝีมือในด้านการเกษตรและการประมงมีอัตราการขยายตัวเพิ่มขึ้นเฉลี่ยมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 1.93 ต่อปี รองลงมา ได้แก่ ผู้ปฏิบัติงานในธุรกิจด้านความสามารถทางฝีมือและธุรกิจอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง และอาชีพขั้นพื้นฐานต่างๆ คิดเป็นอัตราการขยายตัวเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 1.68 และ 1.45 ต่อปี ตามลำดับ (ตารางที่ 42)

**ตารางที่ 42 ผลการคาดประมาณความต้องการกำลังคนโดยรวมจำแนกจำแนกตามอาชีพ
จังหวัดภูเก็ต ปี 2561 - 2565**

หน่วย:คน

อาชีพ	2561	2562	2563	2564	2565	อัตราเติบโต (ร้อยละ)
ผู้บัญญัติกฎหมาย ข้าราชการระดับอาวุโส และผู้จัดการ	1,007	1,010	1,013	1,016	1,019	0.29
ผู้ประกอบการวิชาชีพด้านต่างๆ	1,348	1,354	1,360	1,367	1,373	0.46
ช่างเทคนิคสาขาต่างๆ และผู้ประกอบการวิชาชีพอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง	1,516	1,532	1,548	1,564	1,580	1.04
เสมียน	1,587	1,614	1,641	1,669	1,696	1.68
พนักงานบริการ และพนักงานขายในร้านค้าและตลาด	9,897	9,986	10,075	10,164	10,253	0.89
ผู้ปฏิบัติงานที่มีฝีมือในด้านการเกษตรและการประมง	1,185	1,209	1,232	1,256	1,279	1.93
ผู้ปฏิบัติงานในธุรกิจด้านความสามารถทางฝีมือและธุรกิจอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง	3,774	3,832	3,891	3,950	4,009	1.52
ผู้ปฏิบัติการเครื่องจักรโรงงานและเครื่องจักรและผู้ปฏิบัติงานด้านการประกอบ	2,363	2,392	2,421	2,449	2,478	1.20
อาชีพขั้นพื้นฐานต่างๆ	4,371	4,436	4,501	4,566	4,631	1.45
รวม	27,046	27,363	27,681	27,998	28,316	1.15

สำหรับการประมาณการความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่ม ในภาพรวมจังหวัดภูเก็ต พบว่าทั้ง 3 สาขาหลัก ได้แก่ ภาคเกษตร ภาคอุตสาหกรรม และภาคบริการ มีความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มมากขึ้นทุกปี ตั้งแต่ปี 2561 จนถึงปี 2565 โดยรวมมีจำนวนความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มเฉลี่ยเท่ากับ 27,681 คนต่อปี โดยเป็นความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มเพื่อขยายตำแหน่งงานจำนวนเฉลี่ยเท่ากับ 22,123 คนต่อปี และความต้องการ

กำลังคนส่วนเพิ่มเพื่อทดแทนแรงงานเก่าที่ออกไปจำนวนเฉลี่ยเท่ากับ 5,348 คนต่อปี ในภาคบริการมีความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มเฉลี่ยมากที่สุดเท่ากับ 23,140 คนต่อปี แบ่งเป็นความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มเพื่อขยายตำแหน่งงานจำนวนเฉลี่ยเท่ากับ 18,977 คนต่อปี และเป็นความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มเพื่อทดแทนแรงงานเก่าที่ออกไปจำนวนเฉลี่ยเท่ากับ 4,163 คนต่อปี ภาคอุตสาหกรรมมีความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มรวมเฉลี่ยเท่ากับ 3,550 คนต่อปี แบ่งเป็น ความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มเพื่อขยายตำแหน่งงานจำนวนเฉลี่ยเท่ากับ 2,509 คนต่อปี และความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มเพื่อทดแทนแรงงานเก่าจำนวนเฉลี่ยเท่ากับ 830 คนต่อปี ส่วนในภาคเกษตรกรรม มีความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มรวมเฉลี่ยเท่ากับ 991 คนต่อปี แบ่งเป็น ความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มเพื่อขยายตำแหน่งงานเฉลี่ยเท่ากับ 637 คนต่อปี และเป็นความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มเพื่อทดแทนแรงงานเก่าเฉลี่ยเท่ากับ 354 คนต่อปี (ตารางที่ 43)

ตารางที่ 43 ผลการคาดประมาณต้องการกำลังคนส่วนเพิ่ม ความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มเพื่อขยายหรือลดตำแหน่งงาน และความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มเพื่อการทดแทนแรงงานเก่าที่ออกไป จำแนกตามสาขาการผลิตหลัก จังหวัดภูเก็ต ปีพ.ศ.2561-2565

สาขาการผลิต	2561	2562	2563	2564	2565	ค่าเฉลี่ย
ความต้องการแรงงานส่วนเพิ่มรวม						
ภาคเกษตรกรรม	949	970	991	1,012	1,033	991
ภาคอุตสาหกรรม	3,451	3,501	3,550	3,599	3,649	3,550
ภาคบริการ	22,646	22,893	23,140	23,387	23,635	23,140
รวม	27,046	27,364	27,681	27,998	28,317	27,681
ความต้องการแรงงานส่วนเพิ่มเพื่อขยายหรือลดตำแหน่งงาน						
ภาคเกษตรกรรม	637	637	637	637	637	637
ภาคอุตสาหกรรม	2,720	2,720	2,369	2,369	2,369	2,509
ภาคบริการ	18,977	18,977	18,977	18,977	18,977	18,977
รวม	22,334	22,334	21,983	21,983	21,983	22,123
ความต้องการแรงงานส่วนเพิ่มเพื่อทดแทนแรงงานที่ออกไป (ตำแหน่งงานเก่า)						
ภาคเกษตรกรรม	312	333	354	375	396	354
ภาคอุตสาหกรรม	732	781	830	880	929	830
ภาคบริการ	3,669	3,916	4,164	4,411	4,658	4,163
รวม	4,713	5,030	5,348	5,666	5,983	5,348

ที่มา ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

การคาดประมาณความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มจำแนกตามระดับการศึกษาในปี2561-2565 จังหวัดภูเก็ต พบว่า ความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มรวมส่วนใหญ่เป็นกำลังคนที่สำเร็จการศึกษาในระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่าจำนวนเฉลี่ยเท่ากับ 8,025 คนต่อปี รองลงมาคือ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจำนวนเฉลี่ยเท่ากับ 5,973 คนต่อปี และระดับปริญญาตรีจำนวนเฉลี่ยเท่ากับ 5,122 คนต่อปี

เมื่อจำแนกเป็นความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มเพื่อขยายหรือลดตำแหน่งงาน พบว่า โดยส่วนใหญ่มีการขยายตำแหน่งงาน โดยเฉพาะระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่ามีการขยายตำแหน่งงานจำนวนเฉลี่ยเท่ากับ 6,582 คนต่อปี รองลงมาได้แก่ระดับปริญญาตรีมีการขยายตำแหน่งงานจำนวนเฉลี่ยเท่ากับ 4,468 คนต่อปี และระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจำนวนเฉลี่ยเท่ากับ 4,246 คนต่อปี ตามลำดับ

สำหรับความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มเพื่อทดแทนแรงงานเก่าที่ออกไป พบว่า ในมัธยมศึกษาตอนต้นมีความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มเพื่อทดแทนแรงงานเก่ามากที่สุด จำนวนเฉลี่ยเท่ากับ 1,727 คนต่อปี

รองลงมาได้แก่ ระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่าจำนวนเฉลี่ยเท่ากับ 1,443 คนต่อปี ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจำนวนเฉลี่ยเท่ากับ 1,035 คนต่อปี (ตารางที่ 44)

ตารางที่ 44 ผลการคาดประมาณต้องการกำลังคนส่วนเพิ่ม ความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มเพื่อขยายหรือลดตำแหน่งงาน และความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มเพื่อการทดแทนแรงงานเก่าที่ออกไป จำแนกตามระดับการศึกษา จังหวัดภูเก็ต ปีพ.ศ.2561-2565

หน่วย : คน

ระดับการศึกษา	2561	2562	2563	2564	2565	ค่าเฉลี่ย
ความต้องการแรงงานส่วนเพิ่มรวม						
ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า	7,854	7,940	8,025	8,111	8,197	8,025
มัธยมศึกษาตอนต้น	5,768	5,871	5,973	6,076	6,179	5,973
มัธยมศึกษาตอนปลาย	4,484	4,546	4,607	4,669	4,730	4,607
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ	1,442	1,453	1,463	1,473	1,484	1,463
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	1,990	2,009	2,027	2,046	2,065	2,027
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	5,045	5,083	5,122	5,161	5,200	5,122
ไม่ทราบระดับการศึกษา	462	462	462	462	462	462
รวม	27,046	27,364	27,681	27,999	28,316	27,681
ความต้องการแรงงานส่วนเพิ่มเพื่อขยายหรือลดตำแหน่งงาน						
ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า	6,582	6,582	6,582	6,582	6,582	6,582
มัธยมศึกษาตอนต้น	4,246	4,246	4,246	4,246	4,246	4,246
มัธยมศึกษาตอนปลาย	3,572	3,572	3,572	3,572	3,572	3,572
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ	1,289	1,289	1,289	1,289	1,289	1,289
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	1,713	1,713	1,713	1,713	1,713	1,713
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	4,468	4,468	4,468	4,468	4,468	4,468
ไม่ทราบระดับการศึกษา	462	462	462	462	462	462
รวม	22,333	22,333	22,333	22,333	22,333	22,333
ความต้องการแรงงานส่วนเพิ่มเพื่อทดแทนแรงงานที่ออกไป (ตำแหน่งงานเก่า)						
ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า	1,272	1,357	1,443	1,529	1,614	1,443
มัธยมศึกษาตอนต้น	1,522	1,625	1,727	1,830	1,932	1,727
มัธยมศึกษาตอนปลาย	912	974	1,035	1,096	1,158	1,035
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ	153	164	174	184	195	174
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	277	296	315	333	352	314
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	576	615	654	693	732	654
ไม่ทราบระดับการศึกษา	-	-	-	-	-	-
รวม	4,713	5,030	5,348	5,665	5,983	5,347

ที่มา ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

ด้านความต้องการกำลังคนเพิ่มรวมตามอาชีพ ในปี2561-2565 พบว่า อาชีพขั้นพื้นฐานต่างๆมีความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มมากที่สุด จำนวนเฉลี่ยเท่ากับ 4,501 คนต่อปี รองลงมาได้แก่ อาชีพผู้ปฏิบัติงานในธุรกิจด้านความสามารถทางฝีมือและธุรกิจอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง จำนวนเฉลี่ยเท่ากับ 3,891 คนต่อปี และอาชีพเสมียนจำนวนเฉลี่ยเท่ากับ 1,641 คนต่อปี

เมื่อจำแนกเป็นความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มเพื่อขยายหรือลดตำแหน่งงาน พบว่า อาชีพพนักงานบริการ และพนักงานขายในร้านค้าและตลาด มีการขยายตำแหน่งงานมากที่สุดจำนวนเฉลี่ยเท่ากับ 8,579 คนต่อปี รองลงมาได้แก่ อาชีพขั้นพื้นฐานต่างๆจำนวน 3,407 คนต่อปี และอาชีพผู้ปฏิบัติงานในธุรกิจด้านความสามารถทางฝีมือและธุรกิจอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องจำนวนเฉลี่ยเท่ากับ 2,901 คนต่อปี

สำหรับความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มเพื่อทดแทนแรงงานเก่าที่ออกไป อาชีพพนักงานบริการ และพนักงานขายในร้านค้าและตลาด มีความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มเพื่อทดแทนแรงงานเก่ามากที่สุด จำนวน

เฉลี่ยเท่ากับ 1,496 คนต่อปี รองลงมาได้แก่ อาชีพชั้นพื้นฐานต่างๆ จำนวนเฉลี่ยเท่ากับ 1,094 คนต่อปี และ อาชีพผู้ปฏิบัติงานในธุรกิจด้านความสามารถทางฝีมือและธุรกิจอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง จำนวนเฉลี่ยเท่ากับ 990 คนต่อปีตามลำดับ (ตารางที่ 45)

ตารางที่ 45 ผลการคาดประมาณต้องการกำลังคนส่วนเพิ่ม ความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มเพื่อขยายหรือลดตำแหน่งงาน และความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มเพื่อการทดแทนแรงงานเก่าที่ออกไป จำแนกตามอาชีพ ทัวราชอาณาจักร ปีพ.ศ.2561-2565

หน่วย: คน

อาชีพ	2561	2562	2563	2564	2565	ค่าเฉลี่ย
ความต้องการแรงงานส่วนเพิ่มรวม						
ผู้บัญญัติกฎหมายฯ	1,007	1,010	1,013	1,016	1,019	1,013
ผู้ประกอบการวิชาชีพด้านต่างๆ	1,348	1,354	1,360	1,367	1,373	1,360
ช่างเทคนิคสาขาต่างๆ และผู้ประกอบการวิชาชีพอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง	1,516	1,532	1,548	1,564	1,580	1,548
เสมียน	1,587	1,614	1,641	1,669	1,696	1,641
พนักงานบริการ และพนักงานขายในร้านค้าและตลาด	9,897	9,986	10,075	10,164	10,253	10,075
ผู้ปฏิบัติงานที่มีฝีมือในด้านการเกษตรและการประมง	1,185	1,209	1,232	1,256	1,279	1,232
ผู้ปฏิบัติงานในธุรกิจด้านความสามารถทางฝีมือและธุรกิจอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง	3,774	3,832	3,891	3,950	4,009	3,891
ผู้ปฏิบัติการเครื่องจักรโรงงานและเครื่องจักร และผู้ปฏิบัติงานด้านการประกอบ	2,363	2,392	2,421	2,449	2,478	2,420
อาชีพชั้นพื้นฐานต่างๆ	4,371	4,436	4,501	4,566	4,631	4,501
รวม	27,046	27,363	27,681	27,998	28,316	27,680
ความต้องการแรงงานส่วนเพิ่มเพื่อขยายหรือลดตำแหน่งงาน						
ผู้บัญญัติกฎหมายฯ	964	964	964	964	964	964
ผู้ประกอบการวิชาชีพด้านต่างๆ	1,254	1,254	1,254	1,254	1,254	1,254
ช่างเทคนิคสาขาต่างๆ และผู้ประกอบการวิชาชีพอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง	1,278	1,278	1,278	1,278	1,278	1,278
เสมียน	1,179	1,179	1,179	1,179	1,179	1,179
พนักงานบริการ และพนักงานขายในร้านค้าและตลาด	8,579	8,579	8,579	8,579	8,579	8,579
ผู้ปฏิบัติงานที่มีฝีมือในด้านการเกษตรและการประมง	836	836	836	836	836	836
ผู้ปฏิบัติงานในธุรกิจด้านความสามารถทางฝีมือและธุรกิจอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง	2,901	2,901	2,901	2,901	2,901	2,901
ผู้ปฏิบัติการเครื่องจักรโรงงานและเครื่องจักร และผู้ปฏิบัติงานด้านการประกอบ	1,937	1,937	1,937	1,937	1,937	1,937
อาชีพชั้นพื้นฐานต่างๆ	3,407	3,407	3,407	3,407	3,407	3,407
รวม	22,333	22,333	22,333	22,333	22,333	22,333
ความต้องการแรงงานส่วนเพิ่มเพื่อทดแทนแรงงานที่ออกไป (ตำแหน่งงานเก่า)						
ผู้บัญญัติกฎหมายฯ	43	46	49	52	55	49
ผู้ประกอบการวิชาชีพด้านต่างๆ	94	100	106	113	119	106
ช่างเทคนิคสาขาต่างๆ และผู้ประกอบการวิชาชีพอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง	238	254	270	286	302	270
เสมียน	408	435	462	490	517	462

อาชีพ	2561	2562	2563	2564	2565	ค่าเฉลี่ย
พนักงานบริการ และพนักงานขายในร้านค้าและตลาด	1,318	1,407	1,496	1,585	1,674	1,496
ผู้ปฏิบัติงานที่มีฝีมือในด้านการเกษตรและการประมง	349	373	396	420	443	396
ผู้ปฏิบัติงานในธุรกิจด้านความสามารถทางฝีมือและธุรกิจอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง	873	931	990	1,049	1,108	990
ผู้ปฏิบัติการเครื่องจักรโรงงานและเครื่องจักร และผู้ปฏิบัติงานด้านการประกอบ	426	455	484	512	541	483
อาชีพขั้นพื้นฐานต่างๆ	964	1,029	1,094	1,159	1,224	1,094
รวม	4,713	5,030	5,348	5,665	5,983	5,347

ที่มา: ระบบฐานข้อมูลแผนพัฒนากำลังคน (PMANP) กระทรวงแรงงาน

6. การคาดประมาณอุปทานแรงงาน

6.1 การคาดประมาณการผู้สำเร็จการศึกษา

จากการคาดประมาณการของผู้สำเร็จการศึกษาหรือการผลิตกำลังคนในปี 2561-2565 จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า ในอีก 10 ปีข้างหน้า คาดว่าในปี 2570 จะมีจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาทั้งหมด 11,368 คน และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น จากปี 2561 จำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 1.38

เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษา พบว่าผู้สำเร็จการศึกษาของจังหวัดภูเก็ตมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทุกระดับการศึกษา ยกเว้นระดับปริญญาโทขึ้นไป โดยในปี 2570 คาดว่าระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจะมีผู้สำเร็จการศึกษาสูงสุด จำนวน 4,484 คน คิดเป็นร้อยละ 39.64 รองลงมาได้แก่ ระดับปริญญาตรี จำนวน 2,864 คน คิดเป็นร้อยละ 25.19 และมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 2,589 คน คิดเป็นร้อยละ 22.77 ตามลำดับ

ตารางที่ 46 ผลการคาดประมาณการผู้สำเร็จการศึกษาของประเทศ จำแนกตามระดับการศึกษา ปี 2561-2570

(หน่วย: คน)

ระดับการศึกษา	2561	2562	2563	2564	2565	2566	2567	2568	2569	2570
ม.ต้น	4419	4430	4442	4449	4459	4466	4470	4477	4481	4484
ม.ปลาย	2551	2557	2565	2568	2574	2578	2581	2585	2587	2589
ปวช.	822	822	825	827	828	828	828	829	831	831
ปวส.	549	549	550	552	552	552	552	552	554	554
ปริญญาตรี	2826	2832	2840	2844	2852	2853	2854	2860	2863	2864
ปริญญาโทขึ้นไป	46	46	46	46	46	46	46	46	46	46
รวม	11213	11236	11268	11286	11311	11323	11331	11349	11362	11368

ที่มา: สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (2560)

4.2 การคาดประมาณการจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาและพร้อมที่จะเข้าสู่ตลาดแรงงานและอุปทานแรงงานของประเทศ

จากการคาดประมาณการผู้สำเร็จการศึกษา ในปี 2561-2565 นั้น ถึงแม้ว่าในแต่ละปีมีผู้สำเร็จการศึกษาทั้งหมดเฉลี่ยปีละ 11,304 คนก็ตาม แต่จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาและพร้อมที่จะเข้าสู่ตลาดแรงงานมีประมาณร้อยละ 30 ของผู้สำเร็จการศึกษาทั้งหมด โดยในอีก 10 ปีข้างหน้า แนวโน้มของผู้สำเร็จการศึกษาและพร้อมที่จะเข้าสู่ตลาดแรงงานจะเพิ่มขึ้นเล็กน้อย จากจำนวน 3,451 แสนคน ในปี 2561 เป็น 3,503 คน ในปี 2570 คิดเป็นร้อยละ 1.51

จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาและต้องการเข้าสู่ตลาดแรงงานมากที่สุดในปี 2570 คือ ผู้ที่จบการศึกษา ระดับปริญญาตรี จำนวน 2,327 คน คิดเป็นร้อยละ 66.43 รองลงมาได้แก่ ระดับ ปวช. จำนวน 565 คน คิดเป็นร้อยละ 16.13 และ ระดับปวส. จำนวน 315 คน คิดเป็นร้อยละ 8.99 ตามลำดับ (ตารางที่ 47)

ตารางที่ 47 ผลการคาดประมาณการผู้สำเร็จการศึกษาและพร้อมที่จะเข้าสู่ตลาดแรงงาน และอุปทานแรงงานของประเทศ จำแนกตามระดับการศึกษา ปี 2561-2570

(หน่วย: คน)

ระดับการศึกษา	2561	2562	2563	2564	2565	2566	2567	2568	2569	2570
ผู้จบการศึกษาและเข้าสู่ตลาดแรงงาน										
ม.ต้น	137	138	138	138	138	138	139	140	140	140
ม.ปลาย	78	78	78	78	78	78	78	79	79	79
ปวช.	557	560	560	560	561	563	565	565	565	565
ปวส.	311	311	312	312	313	313	313	314	315	315
ปริญญาตรี	2,293	2,299	2,305	2,309	2,314	2,318	2,321	2,325	2,326	2,327
ปริญญาโทขึ้นไป	75	76	77	77	77	77	77	77	77	77
รวม	3,451	3,462	3,470	3,474	3,481	3,487	3,493	3,500	3,502	3,503

ที่มา: สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (2560)

7. ความไม่สอดคล้องทั้งอุปสงค์และอุปทานทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพ

- การวิเคราะห์ความไม่สอดคล้องระหว่างความต้องการกำลังคนและการผลิตกำลังคนของจังหวัดภูเก็ต จำแนกตามระดับการศึกษาโดยภาพรวม

การเปรียบเทียบอุปสงค์และอุปทานในภาพรวม

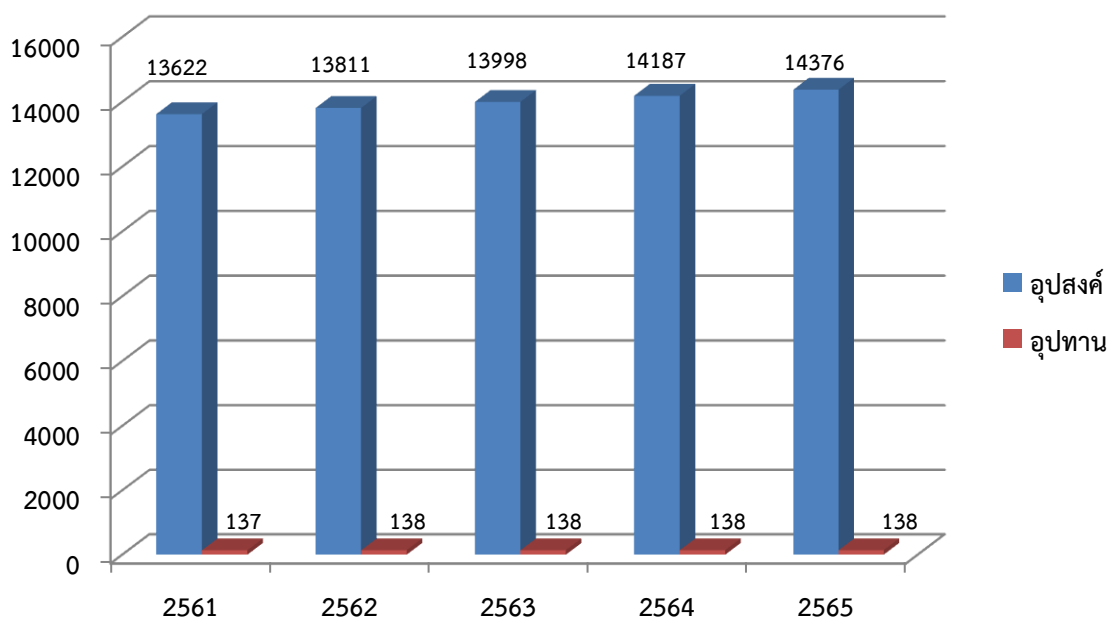
การวิเคราะห์ถึงจำนวนความต้องการกำลังคนหรืออุปสงค์แรงงานในแต่ละปีโดยรวม พบว่าความต้องการแรงงานแต่ละปีมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทุกระดับการศึกษา โดยเฉพาะแรงงานระดับกลางถึงระดับล่างที่มีวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือต่ำกว่า และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งในอนาคตคาดว่าจะมีการขาดแคลนจำนวนมากเนื่องจากในแต่ละปีช่วงห่าง (GAP) ระหว่างอุปสงค์และอุปทานของตลาดแรงงานในระดับการศึกษาดังกล่าว มีช่วงห่างที่สูงมาก เนื่องจากผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลายส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 90 จะศึกษาต่อในระดับการศึกษาที่สูงขึ้น สำหรับตลาดแรงงานในระดับ ปวช. ปวส. และปริญญาตรีหรือสูงกว่า พบว่ามีลักษณะเช่นเดียวกับตลาดแรงงานมัธยมศึกษาตอนต้นหรือต่ำกว่าและตลาดแรงงานมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่ยังมีความไม่สอดคล้องของความต้องการกำลังคนและการผลิตกำลังคน แต่ช่วงห่าง (GAP) ระหว่างอุปสงค์และอุปทานของตลาดแรงงานมีช่วงห่างน้อยกว่า เนื่องจากผู้สำเร็จการศึกษาดังกล่าว ส่วนใหญ่จะมีความพร้อมเข้าสู่ตลาดแรงงานมากกว่าผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือต่ำกว่า และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

สำหรับการเปรียบเทียบอุปสงค์และอุปทานแรงงานในจังหวัดภูเก็ต จำแนกตามระดับการศึกษา ปี 2561 - 2565 ดังนี้

(1) ตลาดแรงงานมัธยมต้น หรือต่ำกว่า

จากการคาดการณ์ความต้องการกำลังคนและการผลิตกำลังคนในแต่ละปีที่ได้นำเสนอมาแล้วข้างต้น พบว่า ตลาดแรงงานมัธยมศึกษาตอนต้นหรือต่ำกว่า ไม่มีความสอดคล้องระหว่างความต้องการกำลังคนและการผลิตกำลังคน โดยมีความต้องการกำลังคนในระดับการศึกษามัธยมต้นหรือต่ำกว่าเกินกว่าการผลิตกำลังคนออกสู่ตลาดแรงงาน ซึ่งจากการวิเคราะห์ของการคาดการณ์พบว่า ความต้องการกำลังคนในระดับมัธยมต้นหรือต่ำกว่าในอนาคตมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นทุกปี จากปี 2561 มีความต้องการแรงงานประมาณ 13,622 คน และจะเพิ่มขึ้นเป็นประมาณ 14,376 คน ในปี 2565 ซึ่งในปี 2565 จะมีช่วงห่างระหว่างอุปสงค์และอุปทานแรงงานมากที่สุด จำนวน 14,238 คน สำหรับการผลิตกำลังคนที่จะเข้าสู่ตลาดแรงงานในระดับการศึกษานี้มีจำนวนที่น้อยกว่ามาก และแนวโน้มของอุปทานในแต่ละปีก็ค่อนข้างคงที่ ดังนั้นช่วงห่าง (GAP) ระหว่างอุปสงค์และอุปทานของตลาดแรงงานระดับมัธยมต้นหรือต่ำกว่าจะมีช่วงห่างที่สูงมาก และกว้างมากขึ้นทุกปี

แผนภาพที่ 5 ช่วงห่าง (GAP) ระหว่างอุปสงค์และอุปทานของตลาดแรงงานมัธยมศึกษาตอนต้นหรือต่ำกว่า

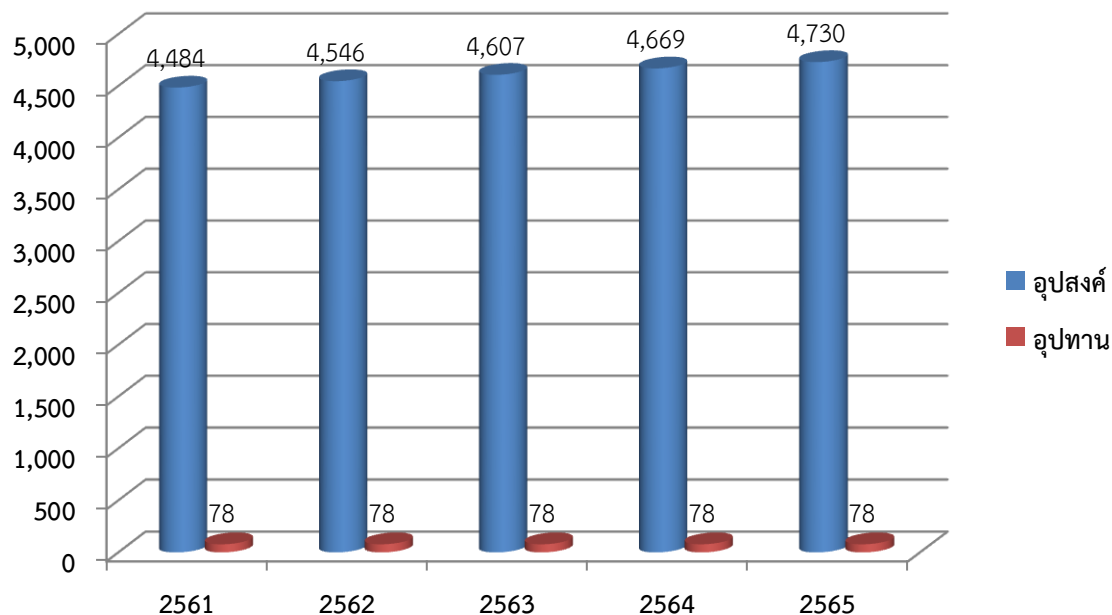

(2) ตลาดแรงงานมัธยมศึกษาตอนปลาย

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างความต้องการกำลังคนและการผลิตกำลังคนของตลาดแรงงานมัธยมปลาย พบว่า ในแต่ละปีนั้น มีความต้องการกำลังคนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายค่อนข้างสูงมาก ส่วนการผลิตกำลังคนในระดับนี้ที่เข้าสู่ตลาดแรงงานยังมีจำนวนน้อย ตลาดแรงงานมัธยมศึกษาตอนปลายจึงไม่มีความสอดคล้องระหว่างความต้องการกำลังคนและการผลิตกำลังคน โดยความสอดคล้องระหว่างอุปสงค์และอุปทานมีช่วงห่าง (GAP) ระหว่างอุปสงค์เกินกว่าอุปทานค่อนข้างสูงมาก ในปี 2561 นั้น มีความต้องการแรงงานประมาณ 4,484 คน และจะเพิ่มขึ้นเป็นประมาณ 4,730 คน ในปี 2565 ซึ่งในปี 2565 จะมีช่วงห่าง

ระหว่างอุปสงค์และอุปทานแรงงานมากที่สุด จำนวน 4,652 คน แต่ในการผลิตกำลังคนที่จะเข้าสู่ตลาดแรงงานในระดับการศึกษานี้มีจำนวนที่น้อยกว่ามาก และแนวโน้มของอุปทานในแต่ละปีค่อนข้างคงที่ ดังนั้นช่องว่าง (GAP) ระหว่างอุปสงค์และอุปทานของตลาดแรงงานระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจะมีช่องว่างที่กว้างมากขึ้นทุกปี

แผนภาพที่ 6 ช่องว่าง (GAP) ระหว่างอุปสงค์และอุปทานของตลาดแรงงานมัธยมศึกษาตอนปลาย

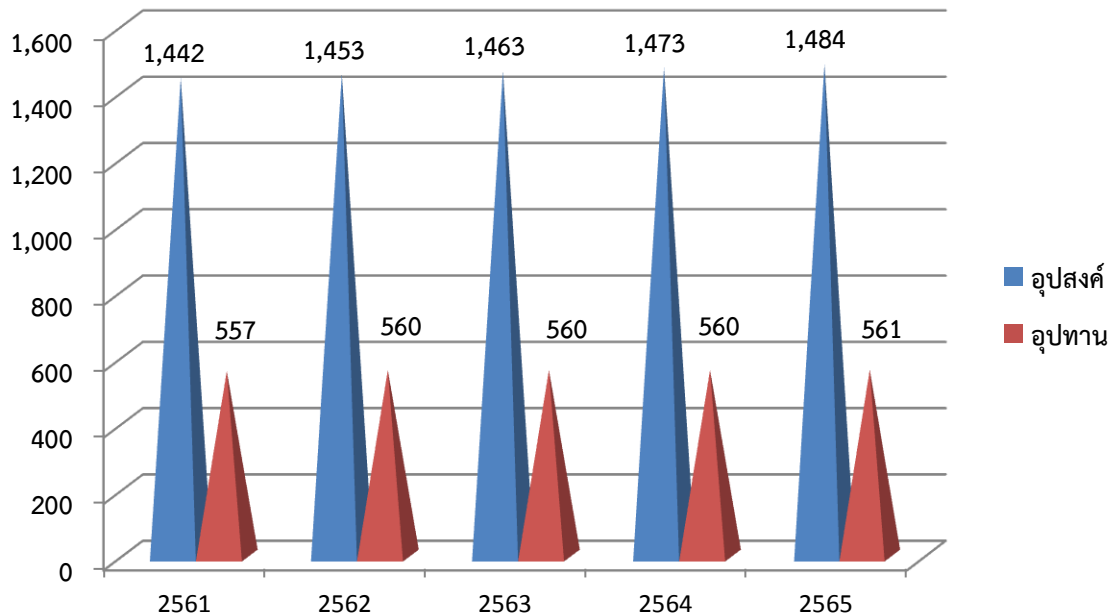

หมายเหตุ: Supply (Con2) = อุปทานแรงงานใหม่ + ผู้ว่างงานที่หางานทำ
ที่มา: จากการคาดประมาณการ, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (2553)

(3) ตลาดแรงงานประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างความต้องการกำลังคนและการผลิตกำลังคนของตลาดแรงงานปวช. มีลักษณะเช่นเดียวกับตลาดแรงงานมัธยมศึกษาตอนต้นหรือต่ำกว่าและตลาดแรงงานมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่ยังมีความไม่สอดคล้องของความต้องการกำลังคนและการผลิตกำลังคน โดยในปี 2561 นั้น มีความต้องการแรงงานประมาณ 1,442 คน และจะเพิ่มขึ้นเป็นประมาณ 1,484 คน ในปี 2565 แต่ในการผลิตกำลังคนที่จะเข้าสู่ตลาดแรงงานในระดับการศึกษานี้มีจำนวนที่น้อยกว่า แต่ช่องว่างระหว่างอุปสงค์และอุปทานแรงงานของตลาดแรงงาน ปวช. จะมีน้อยกว่าตลาดแรงงานมัธยมศึกษาตอนต้นหรือต่ำกว่าและมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยพบว่าช่องว่างระหว่างอุปสงค์และอุปทานแรงงานมากที่สุด อยู่ในปี 2565 จำนวนประมาณ 923 คน และช่องว่างระหว่างอุปสงค์และอุปทานแรงงานน้อยที่สุดในปี 2561 จำนวนประมาณ 885 คนเท่านั้น และจำนวนใกล้เคียงกันในแต่ละปี ทำให้เห็นถึงความไม่สอดคล้องของความต้องการกำลังคนและการผลิตกำลังคนตลาดแรงงาน ปวช.

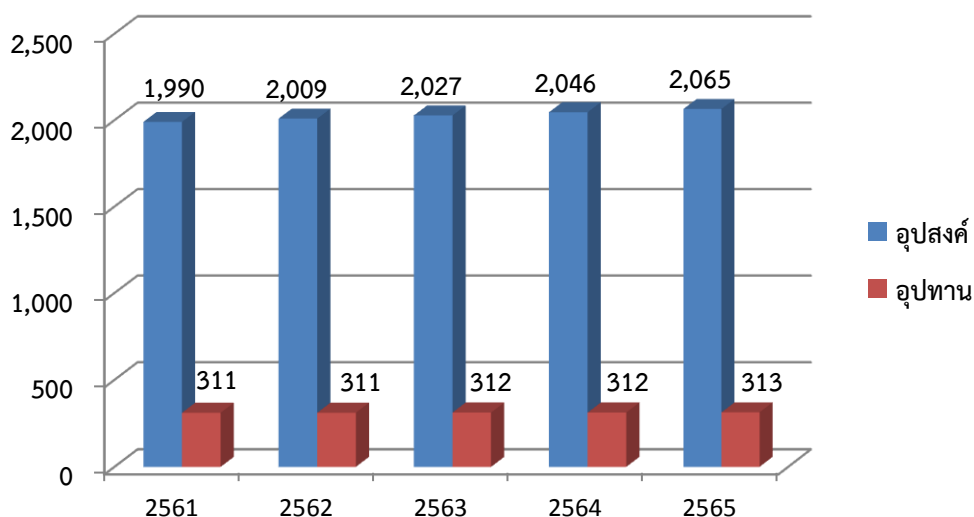
แผนภาพที่ 7 ช่วงห่าง (GAP) ระหว่างอุปสงค์และอุปทานของตลาดแรงงานประกาศนียบัตรวิชาชีพ(ปวช.)

(4) ตลาดแรงงานประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างความต้องการกำลังคนและการผลิตกำลังคนของตลาดแรงงาน ปวส. พบว่า ในแต่ละปีนั้น มีความต้องการกำลังคนในระดับ ปวส. สูงขึ้นเรื่อยๆ ส่วนการผลิตกำลังคนในระดับนี้ที่เข้าสู่ตลาดแรงงานยังมีจำนวนกว่าความต้องการ ตลาดแรงงาน ปวส. จึงไม่มีความสอดคล้องระหว่างความต้องการกำลังคนและการผลิตกำลังคน โดยความสอดคล้องระหว่างอุปสงค์และอุปทานมีช่วงห่าง (GAP) ระหว่างอุปสงค์เกินกว่าอุปทานค่อนข้างมาก ในปี 2561 นั้น มีความต้องการแรงงานประมาณ 1,990 คน และจะเพิ่มขึ้นเป็นประมาณ 2,065 คน ในปี 2565 ซึ่งในปี 2565 จะมีช่วงห่างระหว่างอุปสงค์และอุปทานแรงงานมากที่สุด จำนวน 1,752 คน แต่ในการผลิตกำลังคนที่จะเข้าสู่ตลาดแรงงานในระดับการศึกษานี้มีจำนวนที่น้อยกว่า และแนวโน้มของอุปทานในแต่ละปีก็ค่อนข้างคงที่ ดังนั้นช่วงห่าง (GAP) ระหว่างอุปสงค์และอุปทานของตลาดแรงงานระดับ ปวส. จะมีช่วงห่างที่กว้างมากขึ้นทุกปี

แผนภาพที่ 8 ช่วงห่าง (GAP) ระหว่างอุปสงค์และอุปทานของตลาดแรงงาน ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)

(5) ตลาดแรงงานปริญญาตรีหรือสูงกว่า

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างความต้องการกำลังคนและการผลิตกำลังคนของตลาดแรงงานปริญญาตรีหรือสูงกว่า พบว่า ในแต่ละปีความต้องการกำลังคนในระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า มีแนวโน้มสูงขึ้น ส่วนการผลิตกำลังคนในระดับนี้ที่เข้าสู่ตลาดแรงงานยังมีจำนวนกว่าความต้องการ ตลาดแรงงาน ระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า จึงไม่มีความสอดคล้องระหว่างความต้องการกำลังคนและการผลิตกำลังคน โดยความสอดคล้องระหว่างอุปสงค์และอุปทานมีช่วงห่าง (GAP) ระหว่างอุปสงค์เกินกว่าอุปทานค่อนข้างมาก ในปี 2561 นั้น มีความต้องการแรงงานประมาณ 5,045 คน และจะเพิ่มขึ้นเป็นประมาณ 5,200 คน ในปี 2565 ซึ่งในปี 2565 จะมีช่วงห่างระหว่างอุปสงค์และอุปทานแรงงานมากที่สุด จำนวน 2,809 คน แต่ในการผลิตกำลังคนที่จะเข้าสู่ตลาดแรงงานในระดับการศึกษานี้มีจำนวนที่น้อยกว่า ถึงแม้อุปทานในแต่ละปีจะมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น แต่ก็ยังไม่เพียงพอต่อความต้องการ ดังนั้นช่วงห่าง (GAP) ระหว่างอุปสงค์และอุปทานของตลาดแรงงานระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่าจะมีช่วงห่างที่กว้างมากขึ้นทุกปี

แผนภาพที่ 9 ช่วงห่าง (GAP) ระหว่างอุปสงค์และอุปทานของตลาดแรงงานปริญญาตรีหรือสูงกว่า

